

ÇÖZÜM PROLETARYA EYLEMİNDE

Eski toplumda, yeninin maddi öğeleri oluştuktan sonra, kimse insanların önüne çıkan sorunun çözümü yoktur diyemeyecektir. Çünkü sorunun çözümü, o maddi öğelerde vardır. Yine hiç kimse, yeni toplumu gerçekleştirme mücadelesinde başarısızlığını, “o an sorunun çözümü yoktu” diyerek geçiştiremez; kendi başarısızlığını koşullara yükleyemez. Sorunların çözümü vardır; çözüm için proletaryanın devrimci eylemi gerekmektedir.

Marx, **Ekonomi Politığın Eleştirisine Katkı**'da bu sorunu özlü ifadelerle ortaya koyar:

“Bir toplumsal kuruluş, içinde taşıdığı bütün üretici güçler gelişmeden hiçbir zaman ortadan kalkmaz; daha üstün üretim koşulları da varlıklarının maddesel yaşam olanakları, eski toplumun bağrında yeşermeden hiçbir zaman yerleşmez. Bunun içindir ki, insanlık daima gerçekleştirebileceği amaçları benimser. Gerçekten de yakından bakarsak, gerçekleşmesi için zorunlu olan maddesel koşulların daha önceden var olduğu bulunduğu ya da hiç olmazsa oluşmakta olduğu durumlarda böyle bir amacın ortaya çıkmış olduğunu görürüz.”

Gramsci, **Hapishane Defterleri**'nde Marx'ın tespitlerinden şu “ilke”leri çıkarır:

“1- Daha önceden gerekli ve yeterli koşullar yoksa ya da bu koşullar doğuş ve gelişme halinde değilse, bir toplum herhangi bir harekete girişemez; 2- Bir toplum, ilişkilerinin özünde bulunan bütün yaşam şekillerini geliştirmemişse, ortadan kalkmaz ve yerine başka bir toplum gelmez.”

Bu demektir ki, proletarya şeyleri yaratmaz; koşulları oluşmuş olan gelişmelere yeni bir biçim verir. Bu koşulların önceden oluşmuş olması gerekir. Yine bu demektir ki, daha yüksek bir toplumun maddi koşulları, eski toplumun içinde ortaya çıktıktan sonra, eski toplum güçleri ne yaparlarsa yapsınlar, eski toplumun yıkılışını ve yeni toplumun gelişini engelliyemezler. Örneklersek, eski bir toplum olan kapitalist toplum, onun yerini alacak olan komünist toplumun gelişini engellemek bir yana, maddi koşulları sürekli yetkinleştirerek, aynı zamanda bu geleceğin üzerine dayanacağı koşulları hazırlamış

oluyor. Eski toplum, kendisini aşacak sonuçları kendisi oluşturur. Eğer yeninin en azı, eskinin en fazlasını aşıyorsa, hiç kimse eski toplumu ayakta tutmak için çaba harcamaz; toplum yeninin egemen olması için harekete geçer. Toplum önünde böyle bir gelişme ve çözüm görmeden, kendisini, ulaşılmış olduğu uygarlığın yüksek aşamasından, onun sonuçlarından yoksun bırakmak istemez. Fakat daha ileri sonuçları görür görmez, tüm gücüyle buna yönelir. Toplumun çağdaş gereksinimleri daima değişmekte ve çeşitlenmektedir. Topluma, artan ve değişen gereksinimlerini ancak komünist toplum verebilir.

Eski toplumda, daha üstün bir toplumun koşulları oluştuktan sonra, teorinin yapacağı şey, bu yeni oluşumu izlemek, olgunlaşma düzeyini göstermek ve varacağı zorunlu sonuçları ortaya koymaktır. Bilimsel komünizm bunu yapmıştır ve yapmaktadır. Rekabetçi kapitalizmde, rakipler rekabet etti, rekabet tekele yol açtı. Tekelci kapitalizm, üretimin yoğunlaşmasının ve toplumsallığının üst aşamaya çıkmasıdır.

Tekelci kapitalizm aşamasında maddi koşullar, rekabetçi aşamaya göre çok daha olgundur. Tekelci kapitalizm altında toplumsallaşma daha ileri boyutlar kazanır. Kapitalizmin ortaya çıkışıyla birlikte ortaya çıkan, üretimin ve sermayenin büyümesiyle birlikte büyüyen işçi sınıfı, rekabetçi kapitalizm aşamasından başlayarak önüne çözeceği sorunları koyar (amaç edinir). Çünkü kapitalizm daha rekabetçi aşamada sorunların çözümünü kendi içinde taşımıştır. Tekelci kapitalizm, maddi koşulları olgunlaştırdıkça, çözüm de daha bir açıklık kazanmış ve öne çıkmıştır. Üretici güçlerin evrensel gelişimi, üretimin toplumsal karakterinin dünya çapında belirginleşmesiyle birlikte insanlık yeni bir tarihsel gelişme evresine girmiştir. Yeni evrede insanlığın kurtuluşunun maddi koşulları daha bir olgun hale gelmiş ve kurtuluşun olanakları daha bir artmıştır. Her geçen gün daha fazla insan toplumsal kurtuluşun gerçekleşeceği komünizmi kendine amaç ediniyor.

Yeni toplumun koşulları, eski toplumda filizlendikten sonra, teori artık yalnızca bu sorunla uğraşmadı, kapsamını çok daha genişletti. Teori, çözümün kendisiyle uğraşmaya yöneldi. Teori çözümle uğraşırken, daima maddi koşulları bir veri olarak kabul etmiştir. Çözüm koşulları ortaya çıktıktan sonra, bu çözümü kimin yapacağı önem kazanır. Çözümü gerçekleştirecek olan, sanayinin has ürünü proletaryadır. Diğer sınıflar sanayinin gelişmesi karşısında yok olup giderken, proletarya ise sanayinin gelişmesiyle birlikte çoğalan bir sınıftır. Proletarya devrimci bir sınıf olarak, tüm ezilen ve sömürülenleri kapitalizmin baskısından kurtaracak tek sınıftır. Marksist teori, proletaryanın devrimci rolünü derinlikli bir kavrayışla ortaya koyar. Eski toplumdan yeni topluma geçiş, ancak devrim yoluyla, proletaryanın egemen sınıf olarak örgütlenmesiyle gerçekleşebilir. Bilimsel komünizm, ağırlıklı olarak devrim sorunu üzerine durdu. Leninist devrim teorisi, proletarya devriminin teori ve taktiklerini büyük bir yetkinlikle açıklar.

Bütün 20. yüzyıl boyunca komünist hareketin devrimin teori ve taktikleriyle uğraşması rastlantı değildir. Tekelci kapitalist aşamaya geçilmesiyle birlikte, kapitalizmin tüm iç çelişkileri ve karşıtlıkları daha bir keskinleşti ve öne çıktı. Tüm bu gelişmeler devrimler, proletarya devrimleri çağına girilmesini birlikte getirdi. Bu temelde biçimlenen Leninist Parti modeli, bir devrim partisi niteliklerine sahiptir. Yüzyılın başından itibaren ve tüm yüzyıl boyunca proletarya ve emekçi halk, Leninist Parti önderliğinde devrimden devrime koştu. Komünist amaçlarını açıkça ilan eden ve doğrudan komünist temellerde kurulan Komünist Enternasyonal (III. Enternasyonal), faşizm koşullarında devrimin teori ve taktikleri üzerinde yoğunlaştı. Dünya proletaryası, III. Enternasyonal önderliğinde büyük başarılar ve birikimler elde etti. Bu dönem boyunca proletarya hareketi, proletarya devrimi ve proletarya devrimine geçiş ve yaklaşım biçimleri üzerine bilgi cephaneliğini genişletti. Büyük Ekim Devrimi ile birlikte kapitalizmden komünizme geçiş çağı başlamıştır. Devrimci teori, devrimci pratikle birlikte ve devrimci pratiği kavradığı ölçüde zenginleşir, etkisini artırır. Sosyalizmin toplumsal bir sistem haline gelmesi, kapitalist sistem üzerinde çözücü bir etki yaratır. Kapitalizm her yönden sosyalizmin baskısı altına girer. Burjuvazi tüm politikasını komünizmin kaçınılmaz gelişini önlemeye yönelik olarak belirler.

Kapitalist sınıf emekçi sınıflar üzerindeki sınıf egemenliğini daima zor yardımıyla sürdürür. Emekçi sınıflar, kapitalist egemenliği tehdit edecek noktaya gelir gelmez, burjuva zor yöntemleri daha koyu bir şekilde uygulanır. En demokratik cumhuriyetlerde bile zorba yöntemler çeşitli düzeylerde kullanılır. Ancak, burjuvazi zor yöntemlerinin yanında, başka yöntemlere de başvurur. Emekçi halk kitlelerini egemenliği altında tutmak için çok çeşitli yollara başvurur. Aşağıdaki örnek, Şubat 1917 sonrası Rusya’da uygulanmaya çalışılmakla birlikte, aslında hiç de özgül bir anlayışın ürünü değildir, burjuva bir yöntem olarak evrenseldir. Geçici hükümetin ayaklanan halk kitlelerinin, bu ayaklanmasının iktidara yönelmesini önleme anlayışını yansıtan Çernov şöyle yazar:

“Benim önerilerimin asıl amacı, yerel halk eylemlerini, yasal kanallar içerisinde sokmaktır. Aksi taktirde bunlar bir sel gibi yataklarından taşacaklar ve etraflarındaki her şeyi yıkacaklardır.” (1917 Sovyet Devrimi)

Aynı sıralar, Oktobrist N.V. Saviç şunu söyler: *“Halkoyuna biçim vermek bizim görevimizdir.”*

Burjuva Saviç’in söyledikleri de burjuvazinin başvurduğu evrensel bir burjuva yöntemdir. Bu yöntem ABD’de en uç noktada kullanılıyor. Amerika’da sık sık “kamuoyu araştırması” adı altında kamuoyu oluşturma metoduna başvurulur. Amaç, hem halk kitlelerinin kapitalist egemenliğe karşı bağımsız bir harekete geçmelerini bu yolla engellemek, hem de, burjuva politikaları topluma kabul ettirmek. Bu çerçevede özel olarak “toplum mühendisliği” türünden aygıtlar devreye sokuluyor. Bu propaganda aygıtlarıyla “rıza oluşturma” hedefleniyor. Yani burjuvazinin yürürlüğe koyacağı bir politikasına karşı emekçi halk tepkisi oluşmasını ve burjuva politika engelsiz hayata geçsin diye, böyle bir yol izleniyor. Kamuoyu oluşturma yöntemi, tüm kapitalist ülkelerde çeşitli biçimlerde uygulanıyor.

Kapitalist toplum, sınıflı bir toplum, kapitalist bu toplumun egemen gücü olduğu halde, burjuvazi bunu yadsır ve tüm toplum adına davrandığını söyler.

“İdeolojik yana parmak basarak burjuvazinin, sınıfları inkar eden bir sınıf olarak (genel olarak ‘toplum’ ya da milliyet düşüncesini ileri sürerek gerçekleştirir bu inkarı) kendini tanımladığını söylemek bile mümkündür.” (H. Lefebvre)

Oysa ki toplum bir soyutlamadır. Daha yakından bakıldığında, toplumun, sosyal gruplardan, sınıflardan, kentlerden ve köylerden oluştuğunu görürüz. Toplumu oluşturan sınıflar arasında, çıkarları birbiriyle farklı sosyal gruplar arasında, bireylerin başka bireylerle, kent ile köyler arasında kıyasıya bir mücadeledir gider. Aslında burjuvazinin yadsıdığı şey, toplumdaki sınıf mücadelesinin, sonunda emekçi sınıfı iktidara götüreceği gerçeğidir. Burjuvazinin sınıflardan değil, “toplum” dan söz etmesinin nedeni, kendi sınıf egemenliğinin, bu egemenliğin bir sınıfın (burjuva sınıfın) ezilen ve sömürülen emekçi sınıflar üzerinde bir diktatörlük olduğunu ideolojik olarak (yanılsamalı olarak) gizlemektir. Gizlemek ister çünkü, kapitalist sınıfın egemenliğinin az sayıdaki sömürücü ve ezici sınıfın, sömürülen ve ezilen nüfusun büyük çoğunluğu üzerinde diktatörlük olduğunu anlaşılmasını istemez. Bunun tersine proletarya, kapitalist toplumun sınıflı bir toplum olduğunu ve bu sınıflar arasında bir sınıfsal savaşımın olduğunu ve sınıf savaşımının sonunda kendisinin egemen sınıf durumuna geleceğini (proletarya diktatörlüğü), bu devrimci sınıf diktatörlüğüne dayanarak, sınıfları ortadan kaldıracığını ve bu diktatörlüğün toplumun emekçi çoğunluğunun çıkarına olduğunu açıkça ilan eder. Marx’a kadar tarihçiler ve ekonomistler tarihin bir sınıflar mücadelesi tarihi olduğunu çeşitli yönleriyle ortaya koyar; yani dünyayı çeşitli biçimlerde yorumlarlar; ancak bu sınıflar savaşımının proletarya diktatörlüğüyle sonuçlanacağını ilk olarak Marx açıklar. Burjuvazi tarihsel materyalizmi geçmişe yönelik olarak kabul eder, onun kabul etmediği, bunun geleceğe uygulanmasıdır. O, bunu kabul etmese de, maddi koşulları bir kere oluştuktan sonra burjuva toplum karşıtına mutlaka dönüşecektir.

Eski toplum, kendi iç çelişkilerinin olgunlaşmasıyla ne kadar çözülüp dağılma sürecine girse de, devrimci sınıfın pratiği olmadan, sayısız eylem olmadan tamamen yıkılıp-gitmez. Kapitalist toplumda karşıtına dönüşecek maddi koşulları ne denli geliştirmiş olsa da, devrimci sınıf proletaryanın sayısız eylemi olmadan ortadan kalkmayacaktır. Kapitalist topluma karşı gelişecek bir devrim, tarihte görülenlerden daha ileri gitmek zorunda. Bu ise, proletaryayı son derece devrimci bir sınıf, sonuna kadar gidebilen devrimci bir sınıf yapmakta. Zaten tarihte hiçbir devrimci sınıf eski topluma karşı, proletarya kadar devrimci hücumla kalkışmamıştır. 20. yüzyıl, proletaryanın yeni bir dünya uğruna giriştiği sayısız isyan, ayaklanma ve devrimleriyle ünlüdür. Bu dönemde öne çıkan devrimci önderler, kapitalizmden komünizme geçişte, devrimi örgütleyerek bu konuma gelmişlerdir. Tarihte hiç bir devrim, proletarya devrimi kadar toplumu derinden etkilememiş ve bu denli dönüşüme uğratamamıştır. Yeni bir dünya devrimde doğuyor, biçimleniyor.

C.DAĞLI

PROLETARYANIN DEVİRİMCİ SINIF KONUMUNDAN HAREKET ETME

Proletarya öyle bir güce ulaştı ki, burjuva muhalefet bile, bu gücün desteğini almaksızın iktidara gelemeyeceğini biliyor. Küçük-burjuva sol hareket de, küçük burjuva kitlelere dayanmak yerine, işçi sınıfına dayanmaya ve sloganlarını kullanmaya çalışıyor. Proletaryanın gücü ve sloganları, proletaryaya karşı kullanılıyor. Bu durum karşısında, proletaryanın gücüne dayanmak ile proletaryanın devrimci sınıf konumuna dayanma arasında temel ayrımı ortaya koymamız gerekiyor.

Sermayenin büyümesi demek, proletaryanın da büyümesi demektir. Sürecin daha ilerki aşamalarında, işçilerin sayısında bir düşme görülmekle beraber; gelişme, kitlelerin proleterleşmesi yönündedir. Sermaye birikimiyle birlikte, emekçilerin sayısı da iyice artar, kapitalist ülkelerin çoğunda işçiler, nüfusun çoğunluğunu oluşturuyor. Bu büyük gücü kullanma, sermaye partilerinin her zaman uğraştığı temel politik konulardan biri olmuştur. Ücretli emekçilerin nüfusun çoğunluğunu oluşturduğu bir toplumda, burjuva partileri, emekçilerin desteğini almaksızın iktidara gelemeyiz; iktidara geldikten sonra, bu desteğe sahip olmadan ayakta kalamaz. Bu amaçla, burjuvazi de işçilerin bazı istemlerini kabul eder. Bu desteğin sürekli olması için de, işçilerin birleşmiş gücü olan sendikaları, gerek ideolojik yolla, gerekse de rüşvet vb. ekonomik yolla kendine bağlar. Birçok yerde sermaye partilerinin adlarının “işçi partisi”, “sosyalist parti” olması bir yana; burjuva işçi sendikalarının desteği olmaksızın hiçbir hükümet ayakta kalamaz. Örneklerssek, İngiliz işçi partisinin, sendikaların desteğiyle hükümet olduğunu herkes biliyor. ABD’de Demokrat Parti’nin de sendikalarla aynı ilişki içinde olduğu, bunun başka bir örneği. Sermaye işçilerin desteğine sahip olduğu sürece, egemenliğini güvence altına almış olur.

Nasıl ki, işçilerin ayaklanması, emeğe dayanan burjuva toplumun havaya uçması demekse; emekçilerin burjuvazinin peşinden gitmekten vazgeçip, kendi bağımsız çizgisi temelinde devrime yönelmesi de, bu toplumun politik sisteminin alt-üst olması demektir. Bu anlamda, sermaye partilerini destekleyerek, işçileri burjuvazinin egemenliği altında tutan burjuva sendikacılığa karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadeleden ayrı görülemez. Emekçi sınıf ancak, sosyalizmle bütünleşerek, sosyalizmle kurtulabilir.

Sermaye partileri, işçilerin desteğini almak için, onların istemlerini savunup, ilişkileri sürdürmek için bu kadar çaba gös-

terirken, sosyalist ve komünist partilerinin, bundan daha fazlasını yapması, iddiaları gereğidir. Buradan şu sonucu çıkarabiliriz: İşçilerin taleplerini savunan ve emekçilerle ilişkileri sürdüren -bu ilişki ne denli sıkı olursa olsun- her politik hareket, işçilerin sınıf hareketi değildir. Her sınıf bilinçli işçi, adı “sosyalist” ya da “komünist” olan partileri bu açıdan değerlendirebilir. Sırf büyük bir güç olduğu için, kendisine -emekçi sınıfa- dayanmak isteyen burjuva ve küçük burjuva hareketlerle, emeğin kurtuluşu için savaştan devrimci sınıf partileri arasındaki temel ayrımı kavrayabilir.

İşçi sınıfının en yoksul ve devrimci kesimine dayanmak yerine, işçilerin ekonomik durumu iyi olan, burjuvalaşmış ya da burju-

vazinin ideolojik etkisinde olan üst kesimlerine dayanan Avrupa’daki komünist partileri ile bağımlı kapitalist ülkelerdeki çok sayıdaki komünist partinin durumu budur. Onlar, işçilerin istemlerini ne kadar savunurlarsa savunsunlar, ne denli köklü bağlar kurarlarsa kursunlar, izledikleri uzlaşmacı, reformist çizgileri nedeniyle, küçük burjuvaların sınıf konumundan hareket ediyorlar, proletaryanın devrimci sınıf konumundan değil. Bir partinin, işçilerin taleplerine dayanan bir program oluşturması, günlük ilişki içinde olması, çok geniş işçi kitlesinin desteğine sahip olması, oportünizmin işçilerin devrimci sınıf konumundan hareket ettiği anlamına gelmez. Böylesi partiler Avrupa’da ve dünyada vardı. Bunların bir kısmı çöküp gitti; bir kısmı ise hala varlıklarını sürdürüyor. Bu partilerin ne kadar geniş bir işçi kitlesini harekete geçirdiği, bir çok sendikaların desteğine sahip oldukları, çıkardıkları yayınlarının çok sayıda işçi tarafından okunduğu ve benimsendiği çok iyi biliniyor. Zaten bu yüzden onyıllarca ayakta kaldılar. Fakat bu, öylesine bir varlığını sürdürme idi ki, sermayenin kabul edilebilir sınırlarını aşmıyordu. Bu sınırları aşmak demek, burjuvaziyle, burjuva devlet egemenlik sistemiyle çatışmak yani devrimci bir temele dayanmak demektir. Reformist komünist partileri ise bu sınırları hiçbir zaman aşmadılar. Burjuva düzen sınırlarında hareket ettikleri içindir ki, dağılıp gittiler. Proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket etmek; proletaryanın zora dayalı devrim yoluyla kapitalizmi yıkmak, proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirerek sınıfları kaldırma biçimindeki tarihi devrimci rolünü kabul etmek demektir. Bunu sadece benimsemekle kalmayıp, günlük mücadeleyi de bu temele oturtmak demektir. Yalnızca devrim dönemlerinde devrimci olmak değil, devrimci olmayan dönemlerde de devrimci mücadele yürütmek demektir. Bu partileri devrimcilik ölçütüne vurduğumuzda, hiçbirinin bu ölçüte uymayacağı açık. İşçi sınıfı, kapitalizmi ancak devrimci bir mücadeleyle yıkabilir ve kurtulabilir. İşçi sınıfını kurtuluşa götürecek bir parti de, ancak proletaryanın devrimci sınıf konumuna dayanarak bu görevini yerine getirebilir.

Türkiye’deki sosyal reformist hareket, 60’lı ve 70’li yıllarda, dünyadaki benzerleriyle aynı çizgide yürüdü. Burjuvaziyle sınıf işbirliği, diyalog ve ödün koparma, bu çizginin belirgin özellikleriydi. İşçileri kendilerini desteklemeye çağırırken; kendileri de belli burjuva güçleri destekliyordu. Bazen de kitleleri, yanında yer aldıkları burjuva güçleri doğrudan desteklemeye

yöneltiyorlardı. Yanlarına çektikleri sendikacılarla, sendikalara hakim olan sosyal-reformizm, süreç içinde azımsanmayacak bir işçi kitle gücüne sahip oldu. Onlar bu etkiyi, devrimci güçlere sendikalarda barınma olanağı vermeyerek sağlıyorlardı. Bunu yaparken işçilerin geri eğilimlerine dayanıyorlardı. İşçileri devrimcilerden ve devrimcilikten uzak tutmak için, burjuvazinin devrimcilere karşı kullandığı her türden gerici propaganda yöntemine başvurmaktan geri kalmıyorlardı. İşçileri oyalamak, düzen sınırları içinde tutmak için, kararlı bir politika izlendi. İşçiler içerisinde burjuvazinin ideolojik etkisi altında kalan unsurların eğilimi yansımaları da bu harekette buldu. İşçi sınıfı içinde çalışıyorlardı, ama proletaryanın sınıf konumunu değil, küçük-burjuvazinin sınıfsal konumuna dayanıyorlardı. Bu yüzden yıkılıp-gittiler. Bu dönemin sosyal reformizmi iflas ederken, proletaryaya dayanan devrimci hareket ise mücadelesini daha ileri aşamalara ulaştırdı.

Bilinç varlıktan ayrı düşünülemez. Eğer bir sınıfın sosyal hareketi varsa, buna denk düşünce (bilinç) biçimleri de olacaktır. Sosyal reformizmin somutlandığı önceki partiler dağıldı, ama sosyal temeli (sınıfsal zemini) korunduğu için aynı çizgi yeni ortaya çıkan güçler tarafından devam ettirildi. Sosyal reformizm 90'larla birlikte yeniden görülmeye başladı. Bu seferki sosyal-reformistler, dünün küçük-burjuva devrimcileri oldu. Daha önce karşı çıktıkları ne varsa, savunmaya başladılar. Eğik düzlem bu. Devrimci olan ne varsa, hepsini tasfiye etmek için işçileri, sendikacıları göreve çağırdılar. Emekçiler üzerinde belli bir etki yaratmakla birlikte, onlar bu etkiyi proletaryanın devrimci misyonuna karşı kullanıyorlar. Bu yüzden yıkılışları, önceki reformistlerinkinden daha rezilce olacaktır.

İşçi sınıfı hareketinde küçük-burjuva reformizminin görüldüğü ve belli bir yer edindiği bir durumda, devrimci mücadele, bunun dışında gelişim gösterir. Latin Amerika'nın güncel tarihi bunun canlı örneklerini ortaya çıkarmıştır. Bugün devrimci mücadele adına ne varsa, yalnızca devrimci güçler tarafından temsil ediliyor.

Oportünizmin politik özü, reformizmle aynıdır. Oportünistlerin pek çok konuda politik görüşleri, reformistlerle çakışıyor. Aralarına kesin bir ayırım çizgisi çekmek çok zor. Oportünistler, bugünün sosyal reformistleriyle aynı sınıfsal temel olan küçük burjuvaziye dayanırlar. Aralarındaki fark, reformistler politik özerli olan uzlaşmacılığı önceden ve açıkça ilan ederken, oportünistler, devrim üzerine lafazanlık etmeye devam ediyorlar. Hiç şüphesiz bunda, nesnel koşulların etkisi var; fakat onların

Reformist komünist partiler (...) burjuva düzen sınırlarında hareket ettikleri içindir ki, dağılıp gittiler. Proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket etmek; proletaryanın zora dayalı devrim yoluyla kapitalizmi yıkmak, proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirerek sınıfları kaldırma biçimindeki tarihi devrimci rolünü kabul etmek demektir. Bunu sadece benimsemekle kalmayıp, günlük mücadeleyi de bu temele oturtmak demektir. Yalnızca devrim dönemlerinde devrimci olmak değil, devrimci olmayan dönemlerde de devrimci mücadele yürütmek demektir. Bu partileri devrimcilik ölçütüne vurduğumuzda, hiçbirinin bu ölçüte uymayacağı açık. İşçi sınıfı, kapitalizmi ancak devrimci bir mücadeleyle yıka bilir ve kurtulabilir. İşçi sınıfını kurtuluşa götürecektir bir parti de, ancak proletaryanın devrimci sınıf konumuna dayanarak bu görevini yerine getirebilir.

anlayışında devrim geleceğin sorunu. Devrim geleceğin sorunu olacaksa, buna reformistlerin de bir diyeceği olmaz. Bugün için sisteme yama yapmak, ikisinin de güncel politikasıdır. Bu konuda yalnızca emekçi kitleleri aldatma biçimlerinde birbirinden ayrılırlar.

Oportünistler, işçilerin adını daha sık anar oldu. Bu konuda, reformistlerle bir yarış içinde oldukları söylenebilir. Herkesten daha çok "proleter" keldiler. Proleter görünümüne bu kadar bürünen oportünist unsurlar, aslında tepeden tırnağa küçük-burjuva katmana aittir. O halde bu denli "proleter" görünmelerinin nedeni nedir? Birincisi, çağımızda proletaryaya dayanmadan, ondan görünmeden hiçbir politik hareket etkin olmaz; ikincisi, özel olarak oportünistler, kendi küçük-burjuva görüşlerini proletaryaya bu şekilde kabul ettirebileceklerini düşünüyorlar. Bunun için prole-

taryanın sloganlarını ağızlarında hiç düşürmüyorlar. Bir kere daha proletaryaya, proletarya sloganlarıyla aldatılıyor. Proleter görünümüne bürünmek, proletaryanın sloganlarını kullanan bu küçük-burjuva gruplar, aldatmacalarıyla proletaryaya en büyük zararı veriyorlar. Bu nedenle oportünizme karşı uzlaşmaz bir ideolojiyle mücadele vermek, proletaryanın devrimci sınıf partisinin en önemli görevlerinden biridir.

Leninistler ilk çıkışlarıyla birlikte bu konudaki görüşlerini ilan ettiler: Komünist hareket, adına layık olmak istiyorsa, proletaryayla kaynaşmalıdır; proletarya ise burjuvazinin ideolojik etkisinde kalarak yozlaşmak istemiyorsa, komünizmle bütünleşmelidir. Proletaryanın kurtuluşu ancak bu bütünleşmeyle gerçekleşir. Proleter devrimci komünizm bu bütünleşmede gerçekleşir. Proleter devrimci komünizmin emekçi kitleler içindeki çalışmalarını yoğunlaştırması, küçük-burjuva sol hareketin, işçiler üzerindeki etkisini büyük ölçüde kıracaktır. Bugün sürmekte olan çabaların yeterli olduğu söylenemez. Bütün enerjimizle bu çabaları en üst düzeye çıkarmalıyız. İşçi sınıfı içinde çalışma, aydınlara yönelik çalışma gibi kesimsel (sektörel) bir çalışma değildir; proletaryanın devrimci sınıf partisi için proletarya içinde çalışma temel alandır, temel çalışmadır. Komünistler proletarya içinde çalışırken, bu bilinçle hareket eder.

Proletarya çağımızın öylesine etkin ve büyük bir gücü ki, varolan düzen güçleri, bu gücü gözardı edemez durumda sayısız yöntem ve ilişkiyle onu egemenliği altında tutmaya çalışır, proletarya ise, kurulu düzeni ve kendisini eski düzene bağlayan tüm ilişkileri havaya uçurmadan kurtulamaz.

C.DAĞLI

Ölüm Orucu SÜRÜYOR

6 yılı aşkın süredir devam eden Ölüm Orucu eylemini emekçi halklarımıza duyurmak ve Ölüm Orucu savaşçılarına selamlamak için, 11 Haziran günü, Mücadele Birliği Platformu olarak Barışa Semah Dönenler etkinliğinde bir eylem yaptık.

Yaklaşık 40 bin kişinin katıldığı Atatürk Olimpiyat Stadı'ndaki etkinlikte, 8 metre yüksekliğinde "Ölüm Orucu Sürüyor, Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı iki farklı yerde astık.

İlk astığımız pankart, stadın büyük bölümü tarafından gö-

rülüyordu ve herkesin ilgisini çekmişti. Pankartımızı bir müddet asılı tuttuktan sonra topladık ve bu sefer diğer tarafa geçip oraya astık. Pankartımızı açarken bulduğumuz yerdeki işçi ve emekçi aileler tarafından pankartımız sahiplenildi. Pankartımızı açmamıza ve asmamıza yardımcı oldular.

İşçi ve emekçilerin bizleri ve asmakta olduğumuz pankartı sahiplendiğini gören sivil polisler ve salon görevlileri bize doğru koşmaya başladılar.

"Ölüm Orucu Sürüyor" yazılı pankartımız bir müddet de burada asılı kaldı. Sivil polisler ve salon görevlileri pankartın asılı olduğu yere gelip pankarta müdahale etmeye çalıştılar. Epeyce bir arbeye yaşandıktan sonra pankartı zorla indirdiler. Olayların büyüyeceğini gördükleri için bizleri gözetim altına almadılar. Pankartın indirilmesine orada bulunan işçi ve emekçiler tepki gösterdiler.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR
SÜRECEK ZAFERE KADAR!**

Y.E.Mücadele Birliği Okurları / İstanbul

Ölüm Orucu Savaşçılarının Sesini Her Yerde Haykıracağız

9 Haziran 2006 Cuma günü leninistler olarak akşam saatlerinde Eminönü'nden Yunus Emre istikametine giden belediye otobüsüne bindik. Bir müddet sonra otobüste bulunan işçi-emekçi halklarımıza Ölüm Orucunun sürdüğünü Serpil Cabadan'a Ölüm Orucu Eyleminin 346. gününde zorla müdahale edilerek sakat bırakılmaya çalışıldığını, zindanlar savaşının yeryüzünde en uzun süren savaş olduğunu, altı yılı aşan bu savaşta 122 devrimci tutsağın ölümsüzleştiğini ve yüzlerce devrimci tutsağın da sakat bırakıldığını, devrimci tutsakların özgürleştirilmeden işçi ve emekçilerin özgürleşemeyeceğini ve bunun için zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi gerektiğini bir kez daha haykırdık. Genç Leninistler olarak, işçi, emekçi ve ezilen halklarımıza Leninist Parti saflarında örgütlenmeleri çağrısında bulunduk. Kapitalizmin öldürmeye devam ettiğini, kapitalizmin katliamlarını engellemek için kapitalizmi öldürmemiz gerektiğini; faşizmi ezmek için silahlanmamız gerektiğinin propagandasını yaptık ve Leninist Parti saflarında silahlanarak örgütlenmeye, devrime ve özgürleşmeye yönelmeleri çağrısında bulunduk.

Otobüste bulunan işçi ve emekçiler, bize alkışları ve övgü dolu sözleri ile destekte bulundu. Şimdi buradan bir kez daha haykırıyoruz: Ölüm Orucu savaşçıların sesini genç leninistler olarak bulunduğumuz her yerde işçi ve emekçi halklarımıza haykıracağız.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!
DEVİRİM YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!**

Gazi'den Genç Leninistler

BOYKOT PARTİSİ KORKUSU

Gelişmeler, bir genel seçim atmosferine girildiğini gösteriyor. Türkiye’de sermaye egemenliğinin klasik bir refleksidir; bir parti hükümet koltuklarında iki yıldan fazla kalınca, yeni bir seçim konuşulmaya başlanır. Sermaye dünyası, hiç bu kadar genel seçime ihtiyaç duymamıştı. Ve yine, genel seçimler hiç bu kadar korkutucu olmamıştı.

Tekellerin hakimiyeti boyunca “her devrin adamı” haline gelmiş S.Demirel’in bir sözünü hatırlatmakta yarar var: “Seçimler sokakları temizler”. Tecrübeli bir sermaye hamisinin gözünde, oy sandıklarının işlevi budur. Sokaklar ne zaman ınsınsa, sermayenin hakimiyet yeteneği ne zaman bu sıcaklıkta kartopu misali erise, egemenliği yeniden kurmak, yenilemek ve güçlendirmek için “halkın genel rızası”na, yani seçime başvurulur. Bu sayede, emekçi kitlelerin öfke dolu duyguları seçim meydanlarında çekilen, vaadler ve pembe hayallerle süslü nutuklarla uyutulur, uyuşturulur; emekçiler pohpohlanırlar, sırtları sıvazlanır ve hiç olmazsa bir süreliğine daha burjuva egemenliğin kaleleri onarılmış olur.

AKP hükümeti döneminde sermayenin toplumu zapdetme yeteneği bir kez daha büyük bir hızla yıprandı ve artık toplumun barındırdığı her gerilimin açık çatışmaya dönüştüğü bir aşamaya vardı. Ne zaman bu eşik aşılsa, Türk sermaye egemenliğinin otomatik pilotu devreye girerdi: Erken bir genel seçim. Ama bu kez, iş öyle görüldüğü kadar kolay değil.

Yedekte Lastik Kalmayınca

Kolay değil, çünkü burjuva egemenliğin yıpranmışlığını tamir etmesi beklenen bir seçim, eğer toplumun öfkesini üzerine çeken hükümet partisine karşı bir seçenek ortaya çıkartılmışsa gerçekten işe yarayabilir. Geçmişteki örneklerde olduğu gibi; Anap’a karşı DYP-SHP, DSP’ye karşı AKP... Yaratılan bu seçenekler sayesinde tekeller rahat bir soluk alabilmişti. Oysa şimdi ortada AKP’ye karşı geniş yığınların

ilgi odağı haline getirilebilecek ve tekeli hakimiyetin yıpranmışlığını tamir edecek oyları toplaması beklenen bir seçenek bulunmuyor.

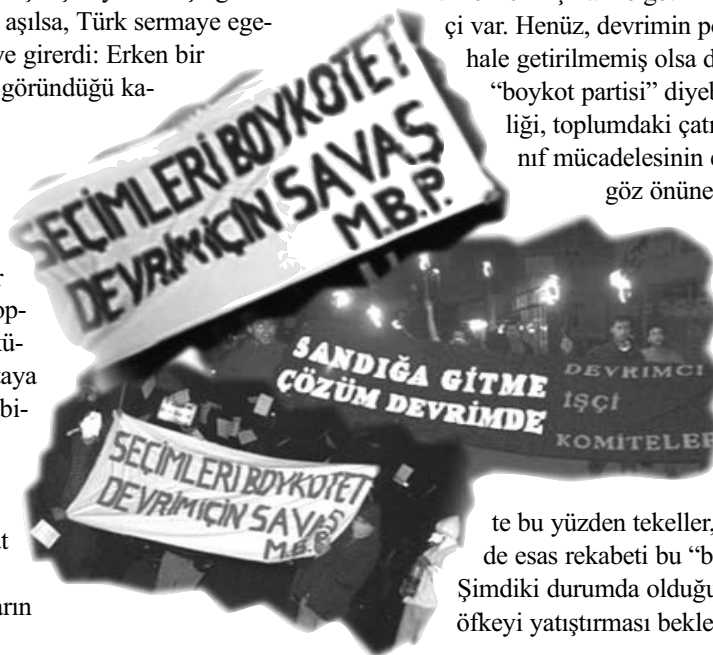
Peki tekeller, artık iyice yıpranmış olan AKP’nin karşısına neden bir alternatif çıkartamıyorlar? Bu soruya, kimi siyasi parti liderlerinin ihtiraslarıyla ya da beceriksizlikleriyle bir cevap bulmaya çalışmak boşunadır. Çünkü yıpranan yalnızca bir hükümet partisidir değil, tümüyle sermayenin egemenlik sistemidir. Sistem, yarattığı bütün partilerle beraber, çürümenin, vahşetin ve sefaletin

mengenesinde, torna tezgahındaki bir kütük gibi eriyip gidiyor. Böyle bir ortamda emekçi yığınlar, estirilen rüzgarlara, sahte vaatlere, medyatik zorlama ve reklamlara artık eskisi gibi kanmıyorlar. Neredeyse iki yıldır, tekeli gerici basın tarafından estirilen “yükselen milliyetçilik” hikayesi, bu söyleme sarılan tekeli partileri milim ilerletmedi. Cumhuriyet gazetesi ve Danıştay saldırısıyla ısınan iklimde büyümesi beklenen “laik cephe” partisi de aynı hayal kırıklığını yaşayacak, buna şüphe yok. Tekellerin bir alternatif parti oluşturma çabası, geniş yığınlardan yeterince ilgi görmediği için, her defasında sünenip gidiyor.

Böyle bir alternatif ortaya çıkmadan gidilecek bir erken seçim, sistemi kurtarmak bir yana, daha da güçsüz kılar. AKP, epeyce oy kaybetmiş olarak meclise girebilir. Bu görüntünün, bugünkü durumdan daha iyi olmadığını herkes görebilir. Ama, daha kötüsü, meclis dışında oluşacaktır.

Tekeller, yıpranan AKP’ye karşı güçlü bir seçenek olmadan bir erken seçime gidilirse, bunun öngörülebilecek en büyük etkisi; sandık başına gitmeyenlerin sayısındaki büyük artış olacaktır. Uzun yıllardır, seçimlerde oy kullanmamayı politik bir bilinç haline getirmiş olan milyonlarca emekçi var. Henüz, devrimin politik güçlerince örgütlü hale getirilmemiş olsa da, biz bu büyük yığına “boykot partisi” diyebiliriz. Çelişkilerin derinliği, toplumdaki çatışmaların yaygınlığı ve sınıf mücadelesinin en sert biçimlerde sürmesi

göz önüne alındığında, milyonlarca emekçinin bu boykot tavrı, seçimlere ilgisizliğin ötesinde bir anlam taşıyor. “Boykot Partisi”nin genişliği, tekeli sisteme duyulan öfkenin, güvensizliğin açık bir devrimci arayışın ölçütü haline geliyor. İşte bu yüzden tekeller, uzun yıllardır, seçimlerde esas rekabeti bu “boykot partisi” ile yaşıyor. Şimdiki durumda olduğu gibi, çoğalan toplumsal öfkeyi yatıştırması beklenen bir alternatif sistem

partisi henüz ortada yoksa, gidilecek bir seçimde esas kazanan "boykot partisi" olacaktır. Emekçilerin, öfkeli kalabalıkların, kitlesel güce duydukları güven duygusunun sızrama yapmasını kim önleyebilir bu durumda; tekelci egemenliğin altından kalkamayacağı bu büyük sarsıntı, yeniden oluşturulacak bir meclisle atlatılabilir mi? Elbette hayır.

Boykot partisi bugün, tekellerin en büyük korkusu haline geldi. En son yapılan genel seçimlerde, katılım oranı oldukça düştüğünde, sermaye dünyası "en azından mecliste istikrar var" tesellisiyle avunmuştu. Ne var ki bu düşük katılım oranı, meclisteki en büyük partileri bile, toplumsal tabanda güçsüz kılıyor. Ve zamanı gelince, düzenin kendi iç kavgalarında, bu zayıflık partilere hatırlatılıyor. Ertuğrul Özkök, AKP'yi azarladığı bir yazısında bu duruma göndermede bulunuyor: "*Sonunda bir bakarsınız ki, bizden dediğiniz insanlar bu ülkenin sadece %25'iymiş. O da hala kaldıysa...*"

Tekeller, elinden kaçan egemenliği ve toplumu yönetme yeteneğini, yeni ve taze meclisle, tekrar kazanabilecek durumda değil. Kendi iç kavgasının boyutları bile, parlamenter ya da kurumsal (devlet kurumlarının hiyerarşisinin yeniden düzenlenmesi) yolları çoktan aşmış durumda. Devrim, sermaye dünyasında onarılması güç çatlaklar oluşturdukça, her sermaye kesimi kendisine "toplumsal" bir dayanak bulmaya çalışıyor. Danıştay saldırısıyla birlikte, artık bu kavganın "sokaklara kimin hakim olacağı" kavgasına dönüştüğü açık. Aynı şekilde tekeller, devrime karşı savaşımını da bu yolla sürdürmek zorunda kalıyor. Linç grupları bu yüzden toplanıyor, polisiye operasyonlara bu yüzden "sivil destek" hazır bulunduruluyor. "hassas vatandaş tepkisi" bu yüzden okşanıyor. Toplumun sarı ve sarsan bütün çatışmalarda sokaklar, politik ve psikolojik üstünlüğün kazanılıp kaybedileceği yer durumuna geldi.

Sokaklar bu denli kritik bir önem kazandıysa, meclise hangi partinin ne kadar vekil göndereceği değil, bu oyuna katılan ve katılmayanların sayısı öne çıkar. Bu koşullarda gidilecek bir seçimde boykot partisinin toplayacağı güç, sermayenin

"sokaklar"a ne denli hakim olabildiğine ölçü olacaktır. Sermaye dünyası, hem kendi içinde, hem de devrime karşı sürdürdüğü kavgada "sokak desteği"ne bu denli ihtiyaç duyarken, boykot partisinin güç kazanmasını, en başta politik ve psikolojik çöküş olarak görecektir. Emekçilerin de aynı gözle değerlendirilmesine hiç kuşku yok.

Devrime Kan Taşıyan Bunalım

Görünen odur ki, tekelci egemenlik son dönemlerin en derin bunalımlarından birini yaşıyor. Tam anlamıyla, aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık ikilemindeler. Bastırılma devrim ve önü alınamayan iç kavgalar tekellere, bugüne kadarki bilinen manevralarını yapma şansı tanımıyor. Seçim manevraları, belki de en çok işlerine yarayanlardan biriydi ama şimdi elleri yakan ateşten bir maşa oldu.

Seçimler ertelendikçe, toplumun her kesiminde biriken öfke, tekelci egemenlerin altından kalkamayacağı yeni gerilimler yaratacaktır. Kendi iç kavgaları da, Şemdinli ve Danıştay sürecinden bu yana, geri dönüşsüz bir yolda ilerliyor. Bu gidişat, sermayeyi bir erken seçime zorlayabilir, sonuçları sistemin yaralarını tamir etmese bile. Hatta bugünden söyleyebiliriz ki tekeller, umutsuzca bu ipe sarılmak zorunda kalacaklar. Asılan bir idam mahkumuna ipin destek olması gibi, erken genel seçimler de bu koşullarda burjuva dünyasına öyle bir destek sunabilir.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, aktif boykot şiarıyla, yıllardır emekçi yığınların dikkatini meclis koridorlarına değil, devrimin gerçek odaklarına çekmeye çalıştı. Bugün, dünden daha geniş kitleler, burjuva saltanatına duydukları öfkeyle, onu cezalandırmanın bir yolunu aramaya başladılar. Sınıflar mücadelesinin bütün koşulları tarafından yaratılan bu genel emekçi eylemi, proletaryanın aktif boykot şiarı etrafında birleştirilmelidir. Devrim, politik ve moral üstünlüğünü tüm emekçilerin gözünde kanıtlayacak bir sınavdan geçiyor. Bu üstünlüğün "boykot partisi"etrafında görünür hale getirilmesi, devrim için önemli bir adım, bir sızrama anı olacaktır. □

NUMAŞ İŞÇİLERİNDEN EYLEM

NUMAŞ tekstil fabrikasında 18 gündür direnişte olan işçiler 15 Haziran Perşembe günü DİSK yönetiminin ve diğer sendika temsilcilerinin de katıldığı bir yürüyüş yaptı. Fabrika önünde toplanan işçiler yürüyüşe geçmeden önce türküleri söyleyerek halay çektiler. 11:30 da diğer işçilerin gelmesiyle Nizip Caddesi'ndeki fabrika önünden başlayarak, çarşı merkezinde bulunan Bölge Çalışma Müdürlüğü önüne kadar sloganlarla yürüyüş yapıldı. "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçiler Burada Devlet Nerede?", "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz" sloganları atıldı. Bizler de Devrimci İşçi Komiteleri olarak işçilere destek verdik "15-16 Haziran Ruhuyla İktidara Devrime", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Numaş

İşçileri Yalnız Değildir" yazılı Devrimci İşçi Komiteleri imzalı dövizlerimizle eyleme katıldık.

Yürüyüş sırasında bizim öncülüğümüzde ve işçilerin yoğun katılımıyla "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri" sloganlarını attık. Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde DİSK başkanının yaptığı açıklamadan sonra adliye önüne yürüyerek orda basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması öncesinde 15-16 Haziran direnişinde ölümsüzleşen 3 işçi için saygı duruşu yapıldı. Basın açıklamasında 15-16 Haziran olaylarını ve bugün yapılmak istenen baskı ve sömürüye sessiz kalmayacaklarını dile getirdiler. Yaklaşık 450 işçinin katıldığı eylem sloganlarla son buldu.

Antep DİK

Sanayi kenti olan Antep'in nüfusunun büyük bir bölümünü işçi ve emekçiler oluşturuyor. Göçlerle her geçen gün sayıları artmaya devam eden işçiler, gün geçtikçe daha yoğun sömürü ve baskıyla karşılaşılıyor. Tüm dünyada ve ülkemizde işçi ve emekçiler bu baskı ve sömürüye karşı seslerini yükseltiyor.

Antep şehir merkezinde bulunan Nizip Caddesi üzerindeki fabrikalarda ve atölyelerdeki işçiler düşük ücretle, güvencesiz ve sağlıksız koşullarda çalıştırılıyor.

Bu fabrikalardan biri olan Numaş Tekstil Fabrikası'nda işçiler aylardır ücretlerinin büyük bir kısmını alamıyordu. Bununla birlikte patron tarafından bir haftalık ücretsiz izne çıkarılmaya çalışıldılar. İşçiler hemen sendikaya üye olarak haklarını savunmak istediler. Fakat 113 tekstil işçisi, kendilerini kapının önünde buldu. Patron fabrikayı kapatarak işçileri işten çıkardı. İşçiler de kapatılan fabrikanın önünde oturarak direnişlerini başlattılar ve 15 gündür bu direnişlerini sürdürüyorlar. Montajcıları fabrika içerisine sokmayarak da yeni alınan tezgahlarla üretim yapılmasına engel oluyorlar.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak direnişteki işçilerin eylemlerine destek vermeye gittiğimizde yoğun bir ilgiyle karşılandık. Sohbet ettiğimiz işçilere Devrimci İşçi Komiteleri'nden (DİK) bahsederek komitelerde örgütlenip iktidar için amansız bir mücadelenin tek çözüm olduğunu anlattık.

NUMAŞ İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

DİK'li bir arkadaşımız yüksek bir yere çıkarak "Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak sizlere destek olmaya geldik. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de işçilere yönelik yoğun bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyayız. Buna

sessiz kalmayan işçi sınıfı dünyanın her yerinde eylemlerini, grevlerini, direnişlerini sürdürüyor. Kurtuluşumuz işçi sınıfının mücadele birliğini örmekten geçiyor..." diyerek konuşmasını gerçekleştirdi. İşçiler konuşmaya büyük bir coşkuyla alkışlayarak karşılık verdiler.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi Müzik grubu Denize Ezgi de Numaş işçisine destek vermek için bağlama ve gitarlarıyla oradaydılar. İşçiler büyük bir ilgiyle, söylenen ezgilere katıldılar. Ve güzel bir kaynaşma yaşandı. Denize Ezgi'nin türkülerine eşlik eden işçiler alkışlarla ve ıslıklarla ritm tuttular. İşçilerin sesine ses katan Denize Ezgi'nin müziğini duyan çevredeki fabrika işçileri de çatı ve pencerelere çıkarak alkışlarla destek verdiler.

Bizler bu tür direnişlerde ve eylemlerde işçilerle birlikte mücadele birliğini öreerek, uzlaşmaz sınıf bilinciyle hareket ediyoruz ve Numaş işçilerinin mücadelesinin so-

nuna kadar yanında olduğumuzu haykırıyoruz.

**NUMAŞ İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Antep Mücadele Birliği Platformu

GEB'DEN NUMAŞ İŞÇİLERİNE EYLEMLİ DESTEK

Direnişlerinin 19. gününde olan 113 NUMAŞ tekstil işçisi direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Bizler de Genç Emekçiler Birliği olarak NUMAŞ işçilerinin yanında olduğumuzu ve çevredeki fabrikalara direnişteki işçileri duyurmak için 16 Haziran Cuma günü saat 13:00'da Nizip Caddesi'nin başlangıcından Genç Emekçiler Birliği yazılı önlüklerimizle GEB pankartımızı açarak yürümeye başladık "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "NUMAŞ İşçisi Yalnız Değildir", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri", "DESAN İşçileri Yalnız Değildir" sloganlarıyla direnişteki işçilerin yanına yaklaştığımızda alkışlarla karşılandık.

Sloganlarımızı duyan diğer fabrika işçilerinin dışarıya çıkıp ilgiyle izlemesi bizi daha da coşkulandırdı. Attığımız sloganlara destek veren NUMAŞ işçileri bizleri görünce coşkulandılar. Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Denize Ezgi de oradaydı. İşçilerin sesine ses katan Denize Ezgi söylediği ezgilerle işçilerin yanında olduğunu ve onların kültürünü yansıttığını bir kez daha vurguladı. Alkışlarla destek veren işçiler onların yanında olduğumuz için çok mutlu olduk.

Genç Emekçiler Birliği/Antep

Ölüm Orucu SÜRÜYOR

13 Haziran Salı günü işçilerin sabah işe gittiği saatlerde, sabah saat 08:00 sularında Beşiktaş Meydanı'nda bulunan köprüye "Ölüm Orucu Sürüyor-Leninistler" yazılı pankartımızı astık.

Asmış olduğumuz "Ölüm Orucu Sürüyor" pankartı yaklaşık bir saat kadar asılı kaldı.

Leninistler olarak yapmış olduğumuz bu eylemi, Ölüm Orucu eyleminin 346. gününde zorla müdahale edilen yoldaşımız Serpil Cabadan ve onun şahsında tüm Ölüm Orucu savaşçılarını selamlamak amacıyla yaptığımızı buradan duyuruyor, Leninist Gençler olarak tekrar haykırıyoruz:

Ölüm Orucu savaşçıların sesini her yerde haykırmaya devam edeceğiz.

Genç Leninistler

"Bu Savaş Zafere Kadar Sürecek"

Merhaba yoldaş,

Seni sonsuz kez yeniden, yenilmezliğine olan inancımınla selamlıyorum. Seni görmesem de seninle konuşsam da seninle daha iyi anlıyorum yoldaş sevgisini. Canım hevalim, sana zorla müdahale edenler, bir noktayı unutuyorlar: senin kavgan bireysel değil, senin kavgan bizlerin kavgası... Bu yüzden yetmiyor güçleri sana yetmez de... Gece rüyalarına girer bir çift içinden devrim fırlayan gözlerin, alnındaki kızıl yıldız bir mızrak gibi saplanır yüreklerine ve kavganın ateşi cayır cayır yakar onları, dokunamazlar sana... Bizleri susturmaya çalışıyorlar. Susmayacağız biz de senin gibi susmayacağız. Devrimin yankılanan sesine dayanmaları mümkün değil... Unutma, TC devleti senin kadar güçlü değil; senin arkanda sürekli çoğalan bir halk var; yenemezler bizi, yani seni... Onlar bilmiyorlar mı baskılarının senin siper olmuş vücuduna en ufak bir zarar veremeyeceğini... Bilmiyorlarsa da görecekler yürekteki ateşin kararlılığını.

Serpil yoldaş yüreklerimiz seninle atıyor; kavgan kavgamız yolun yolumuz...

Bu Savaş Zafere Kadar Sürecek

Antep'ten DÖB'lü Bir Öğrenci

DİK'TEN NUMAŞ İŞÇİLERİNE ZİYARET

Antep'in Nizip caddesindeki NUMAŞ tekstil fabrikasında 17 gündür direnişte olan işçileri 14 Haziran günü Devrimci İşçi Komiteleri olarak ziyarete gittik. Ziyaret sırasında Mücadele Birliği okuru bir arkadaşımız; "Biz işçiler olarak, öncelikli olarak grev önlükleri giyerek, grev komitesi ve grev sözcüsünü seçmemiz gerekiyor. NUMAŞ Tekstil Fabrikası'nın diğer bir kuruluşu olan NURHAK Tekstil Fabrikası üretime devam ediyor. Başpınar Organize Sanayi Bölgesinde bulunan NURHAK Tekstil Fabrikası'na grevi taşıyarak oradaki işçilerle mücadele birliğini örmemiz gerekiyor. Ayrıca üretime devam eden işçilerin iş yavaşlatma şeklinde NUMAŞ işçisine destek vermesini sağlamamız gerekiyor" dedi. İşçiler tarafından bu öneriye alkışlarla destek verildi. Orada bulunan sendika temsilcisi ise bunları yapmayacaklarını ve ancak yasal yollardan sorunu çözmeye uğraştıklarını söyledi. İşçilere ise "siz karışmayın burada oturun çayınızı için. Biz sizin yerinize uğraşyoruz" diyerek pasifize etmeye çalıştı. "İşçiler eylem yapıp cop mu yesin?" diyerek işçileri sindirmeye çalışınca Mücadele Birliği okuru işçi "şu anda işlerini ve ekmeleklerini kaybetmiş durumdalar yaşam ve çalışma haklarını savundukları zaman onlara uzanan eller kırılır" şeklinde cevap verdi. Bunun üzerine işçiler, coşkulu bir şekilde alkışlayarak sözlerine destek verdiklerini belirttiler.

Antep DİK

15-16 HAZİRAN RUHUYU

Türkiye ve K. Kürdistan'da proletaryanın devrime önderlik edeceğini ve bu önderliğin sadece ideolojik olmakla kalmayacağını en iyi gösteren eylem, 15-16 Haziran büyük işçi eylemi olmuştur. Burjuvazi bu eylemden o derece büyük bir korkuya kapılmıştır ki, ancak bir askeri faşist darbe planlayarak kapıldığı devrim korkusundan kurtulabilmiştir. Ve o gündür bugündür, özellikle 15-16 Haziran gibi büyük bir işçi eylemi yaşanmamış gibi davranmakta, bu büyük ayaklanmayı unutturmaya çalışmaktadır. 15-16 Haziran örneği, burjuvazi için bir kabustur ve bu örneğin bir daha hatırlanmaması için ne gerekirse yapmaya hazırdır. Bu nedenle en başta burjuva sarı-sindikacıları kullanıyor. Bu kendi sınıfına ihanet etmiş ve tamamıyla burjuvazinin saflarına geçmiş olan alçaklar sürüsünü, sınıfın önüne set çekmek üzere görevlendiriyor.

15-16 Haziran büyük işçi eylemlerinin yıl dönümüne girdiğimiz şu günlerde Türkiye ve K. Kürdistan'da işçi eylemlerinde gözle görülür bir artış yaşanıyor. Sınıf hareketi, kısa sayılabilecek bir geri çekilme, toparlanma ve güç biriktirmeden sonra yeniden bir yükseliş eğilimine girmiş bulunuyor. Olaylara sadece bakmakla yetinmeyen, irili ufaklı birçok eylemden devrimci sonuçlar çıkarmak isteyen herkes, bu gelişmeleri görebilir.

Bundan tam 36 yıl önce yaşanan büyük işçi eylemleri de “durdu gökyüzünde çakan şimşek” değildi. Sayısız çelişkinin üst üste binmesi, sayısız iradenin birbiriyle çatışması sonucu, belli bir nicel birikimin yol açtığı bir sıçrama anıydı 15-16 Haziran büyük işçi eylemleri. Ne yazık ki tarihsel önemi yeterince anlayamadı. Bugün, hala işçi ve emekçi eylemlerine karşı gösterilen sığ yaklaşım, bunu doğruluyor.

Kitleler en iyi kendi deneyimlerinden öğrenirler. Binlerce yıldır süren sınıflar mücadelesinden çıkarılabilecek en önemli sonuçlardan birisi budur. Ancak kitle hareketinin deneyimlerinden doğru dersler çıkarabilenler kitle hareketine öncülük edebilir, onu doğru yönlere kanalize edebilirler. 15-16 Haziran büyük işçi eylemlerinden sonraki yıllarda bu düzeyde bir eylemin yaşanmamış olmasının nedenlerinden birisi de, sınıftan kopuk, sınıfı önemsemeyen, işçi sınıfının önderliğini “ideolojik önderlik”le sınırlayan yaklaşımların yaygınlık göstermiş olmasıdır. Küçük-burjuva devrimciliği, Türkiye

ve K.Kürdistan'da bir proleter sınıfın varlığını kabul etmekte her zaman zorlanmıştır. Bunun temel nedeni, “sadece sınıf bilinci almış işçilerin proletarya olarak adlandırılabilceği” şeklindeki yanlış bilinçtir. Bu bilinçtir ki, kendisi olmadan hiç bir devrimin başlamayacağı ekonomik eylemlere burun kıvrımayı doğurmuştur. İşçi sınıfı ve emekçilerin kendiliğinden gelme eylemlerine karşı bu hafifseyici tavır, sınıflar mücadelesinin, ekonomik, siyasi ve ideolojik alanda bütünsel yürüyen bir mücadele olduğunu anlamamaktan, bunlar arasındaki diyalektik bağı koparmaktan kaynaklanıyor.

Devrimin işçi sınıfının kendi eseri olacağına dair marksist belirlemenin unutulması, günümüzde süren işçi sınıfı eylemlerinin diyalektiğini kavrayamamayı getiriyor. İşçi sınıfının, kendiliğinden eylemleri içinde en çok, ekonomik-sindikalist bir bilinç alacağını biliyoruz. İşçi sınıfına siyasi iktidar bilincinin dışarıdan taşınması gerektiğini de... Ama bu anlayış eğer kendi eylemini işçi sınıfı ve emekçilerin eylemi yerine ikame etmeye kadar götürülürse, sınıf hareketi ile sosyalizm mücadelesi ayrı kanallardan yürüyen olgular halini alır. Bugün ayrı ayrı süren eylemlerin diyalektik bütünlüğünü anlayamama, bu eylemlerin hepsinin belirli bir tarihsel kesitte yoğunlaşmış olmasının nedenini kavrayamama ve hatta çoğu zaman irili ufaklı bir çok eylemi görememe, görse bile özümsememe bu sonucu doğuruyor. Ve giderek işçi sınıfı, “halk” kavramı içerisinde eritiliyor. Proletaryanın bağımsız sınıf çizgisi silikleştiriliyor.

Elbette bugün proletaryanın bilinç ve örgütlülük düzeyinin iktidarı tek başına ele geçirebilecek düzeyde ol-

A YENİ AYAKLANMALAR YARATALIM

maması, bu sonuca etkide bulunuyor. İşçi sınıfı ve emekçiler içerisinde yer eden reformist sendikalist anlayışlar işçi sınıfının ufkunu daraltıyor, onların daha ileriye gidebilen eylemler yapmalarını engelliyorlar. Reformist, ekonomist anlayışlar da işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik eylemlerine a-bartılı yaklaşarak, sınıf mücadelesini sadece ekonomik demokratik haklar kazanılması için verilen mücadeleyle özdeşleştiriyorlar. Ve sınıfı bu yönde kanalize etmeye çalışıyorlar. Sonuç olarak her iki uç yaklaşım devrimin işçi sınıfının kendi eseri olacağı belirlemesini hiçe sayıyor.

Bir diğer yanlış yaklaşım, proletaryanın devrimci karakterinin yok-sulluğundan kaynaklı olduğunu düşünmektir. Oysa proletarya, mülkiyet ilişkileri içindeki konumundan yani üretim araçlarının mülkiyetine sahip ol-mamasından ve bu nedenle de yaşa-mak için emek-gücünü satmak zorun-da oluşundan ve üretim sürecindeki konumundan dolayı devrimci bir ka-raktere sahiptir. İşçi sınıfı üretimde oynadığı rol gereği, ki o tüm değerlerin üreticisidir, toplumun tüm sınıflarını peşinden sürükleyebilecek yegâne sınıfıdır. Başka hiçbir sınıf bu yeteneğe sahip değildir. Ve yine proletarya ken-disiyle birlikte tüm diğer ezilen ve sö-mürülen sınıfları da kurtuluşa götürebilecek olan tek sınıfıdır.

Türkiye ve K. Kürdistan'da proletaryanın devrime önderlik edeceğini ve bu önderliğin sadece ideolojik olmakla kalmayacağını en iyi gösteren eylem, 15-16 Haziran büyük işçi eylemi olmuştur. Burjuvazi bu eylemden o derece büyük bir korkuya kapılmıştır ki, ancak bir askeri faşist darbe planla-yarak kapıldığı devrim korkusundan kurtulabilmiştir. Ve o gündür bugün-

dür, özellikle 15-16 Haziran gibi büyük bir işçi eylemi yaşanmamış gibi davranmakta, bu büyük ayaklanmayı unutturmaya çalışmaktadır. 15-16 Haziran örneği, burjuvazi için bir kabustur ve bu örneğin bir daha hatırlanmaması için ne gerekirse yapmaya hazırdır. Bu nedenle en başta burjuva sarı-sendikacıları kullanıyor. Bu kendi sınıfına ihanet etmiş ve tamamıyla burjuvazinin saflarına geçmiş olan alçaklar sürüsünü, sınıfın önüne set çekmek üzere görevlendiriyor.

Bugün, yeni 15-16 Haziran'lar yaratılmasının önündeki en büyük engel, bu burjuva sarı sendikacılarıdır. 15-16 Haziranında Kemal Türkler örneğinde yaşanan sınıfı kendi içinden harçerleme, bugün başka örneklerle devam ediyor. İşçi sınıfı ve emekçileri devrimci eylemden vazgeçirip burjuva partilerin peşine takmak için Türk-İş, Hak-İş ve DİSK birbiriyle yarışmaktadır. Her sene 1 Mayıs'larda ve 15-16 Haziran'da takındıkları tutum bunun en açık göstergesidir. İşçi sınıfı ve emekçileri böylesi devasa tarihsel öneme sahip günlerde salonlara tıkamak, onların burjuvaziye yaptıkları en büyük hizmettir.

Sınıf hareketinin yeniden yükselişe geçtiği bugünlerde, en çok öne çıkarılması gereken slogan işçi sınıfının ya devrimci olduğu ya da hiçbir şey olduğudur. İşçi sınıfı bugün ancak 15-16 Haziran ruhuyla savaşıma atılırsa, iktidar için savaşırsa öncülük vasfını hak eder.

Bu konuda özellikle genç işçilere dayanmak gerektiği açıktır. Proletaryanın devrimci sınıf partisi çalışmalarda ağırlığı işçi sınıfının, özellikle genç işçilerin örgütlenmesine vermedir. Yine işsizlerle işçileri birlikte örgütleyebilmek için pratik adımlar atılmalıdır. Bu özellikle önemlidir; çünkü burjuvazi, bilinçli bir şekilde işsizlerle

işçileri karşı karşıya getirmeye çalışıyor. İşsiz kalan milyonlarca insan, işsiz kalmalarının nedeni olarak işe alınan işçileri görüyorlar. Aynı şekilde işçiler düşük ücretle çalışmalarının nedeni olarak daha azına çalışmaya razı bekleyen işsizleri görüyorlar. Bu kapitalizme karşı birlikte mücadele etmesi gereken işçi ve işsizleri birbirlerinden kopartıyor. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, şimdi kopan bu bağları yeniden kurmak zorundadır. Devrimin gelişimi açısından bu bir zorunluluktur. Bunun nasıl yapılacağı tamamen somut duruma göre, pratik olarak şekillenecektir. Komite ve Konseyler içinde işçi ve işsizler birlikte örgütlenebilecekleri, işsizlerin işçi grevlerine vb. destek vermeleri sağlanabileceği gibi, işçilerin de işten atılanların işe geri alınmaları için eylem yapmaları gerekiyor. Hiç bir işte çalışmayanlar için de iş alanı yaratılması, bunun için iktidarı ele geçirmek doğrultusunda harekete geçmek gerektiğinin propagandasının yapılması gerekiyor.

Büyük 15-16 Haziran eylemlerini yaratan neden DİSK'in kapatılmak istenmesiydi. Bugün burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçilere saldırısı çok daha kapsamlı bir hal almıştır. Bu koşullarda yeni 15-16 Haziranlar yaratmak fazlasıyla mümkündür ve gereklidir. Aynı ayrı iş kollarında yaşanan direnişlerin, eylemlerin mücadele birliğinin sağlanması, işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı ele geçirmek ve kendi hükümetlerini kurmak amacıyla mücadeleye sevk edilmesi bunu sağlayacaktır.

15-16 Haziran ruhuyla hareket edildiğinde bu kez Leninist Parti'nin varlığı ayaklanmayı zafere götürecektir. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Gebze M Tipi zindanından kaldırıldığı sigorta Hastanesinde Ölüm Orucu Eylemi'ni sürdüren Serpil CABADAN'e eyleminin 346. gününde müdahale edildi. Serpilimiz 346 gün boyunca düşmanla dişe diş bir savaş yürüttü. Düşmanın tüm saldırıları karşısında yoldaşlarına, işçi sınıfı ve emekçilere duyduğu güven ve sevgiyle dimdik ayakta durdu ve başeğmedi. Bayrağı onurla taşıdı ve kendinden sonrakilere devretti.

Serpil CABADAN şu an Sigorta Hastanesinde tutulmaya devam ediyor. Alınan bilgilere göre sağlık durumu giderek düzeliyor.

Avukat Behiç Aşçı, bugün eyleminin 78. gününde ve eylemini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor. Cengiz Soydaş Ölüm Orucu Ekibi'nden Ölüm Orucu Savaşçıları bugün eylemlerinin 52. günündeler, Adana'da Gülcan Görüroğ-

lu eyleminin 47. gününde. Eylemlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Kırıklar F Tipi zindanında Şeyhmuz Poyraz Ölüm Orucu Eyleminin 195. gününde. Buca F Tipi zindanında Fahri Tırpan'da Ölüm Orucu Eylemini sürdürüyor.

Bugüne kadar yüzlerce insanın ölümsüzleştiği, yüzlercesinin sakat kaldığı Ölüm Orucu Eylemi sürüyor. Devrim, Ölüm Orucu Savaşçılarının eriyen bedenlerinde büyümeye devam ediyor.

Tüm dünya onların şahsında devrim davasının yenilmezliğine her gün, her saat yeniden şahit oluyor.

Ölüm Orucu, zafere kadar sürecek; devrimci tutsaklar zindanları yıkacak ve zaferi zorla söküp alacaklardır.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ

Burjuvazi Pervasızca Saldırıyor

Hala Kandıra 2 Nolu F Tipinde tutsak bulunan, Ölüm Orucu eyleminde zorla müdahale işkencesi sonucu sakat kalan ve sürekli baskı gören Remzi Aydın'ın anne ve babası çeşitli bahaneler öne sürülerek gözaltına alındı.

Burjuvazi her geçen gün büyüyen devrim karşısında, çaresiz olarak son çarpınışlarını yaşıyor. Ve giderek daha da pervasızlaşıyor, bu pervasızlığını devrimci tutsak yakınlarına komplo kurmak derecesine kadar indirebiliyor. Biz onların bu komplolarını çok iyi biliyoruz.

13 Haziran günü akşam saatlerinde Remzi Aydın'ın anne ve babası Tayyibe ve Mehmet Aydın, yasadışı dergi bulundurdukları ve İstanbul'da çeşitli eylemlere katıldıkları öne sürülerek evleri basılmak suretiyle gözaltına alınmıştır. Tayyibe ve Mehmet Aydın, aynı gün serbest bırakıldılar. Bununla amaçlanan, devrimci tutsak ailelerini sindirmek ve yıldırımdır. Ama buradan bir kez daha haykırıyoruz: Bu tür baskılar, saldırılar, gözaltılar bizleri yıldırılamayacaktır.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

TUTSAKLARIN SAĞLIĞI DA PARAYA ENDEKSLİ

Kandıra 2 Nolu F Tipi Cezaevi'nde TKEP/L davasından tutsak olan Ölüm Orucu Savaşçısı Remzi Aydın, zorunlu ilaçlarını alamıyor. Sağlık ve sosyal güvenlik sisteminde yapılan reformlar(!) sayesinde tüm yoksul halk "paran kadar sağlık" ilkesi doğrultusunda sağlık hizmeti alırken (alamazken!), bu durum zindanlardaki tutsaklar için daha katlanılmaz bir hal alıyor.

439 gün Ölüm Orucunda kalan ve zorla müdahale edildikten sonra sakat kalan, şu anda ayaklarını kullanamaz durumda olan Remzi AYDIN'ın, zorunlu olarak kullanması gereken Tebenkan Special adlı ilaç, Maliye Bakanlığı'nın ödeneğinden çıkarıldığı için, 3 haftadır alamıyor. Günde 3 tane kullanılması gereken ve bir kutusu on gün içinde biten bu ilacı artık Remzi Aydın'ın parasını kendisinin ödeyerek alması gerekiyor. 3 haftadır bu uygulamayı protesto ederek para ödemediği için, ilacı kendisine verilmeyen Remzi Aydın'ın bu ilacı kullanamamaktan kaynaklı kulak çınlamaları, baş ağrısı, dikkat ve yoğunlaşma gibi sorunlar yaşıyor.

Zindanlarda bulunan devrimci tutsaklara yönelik baskılara her geçen gün yenileri ekleniyor. "Asmayalım da besleyelim mi?" mantığını sürdüren devlet, devrimci tutsakların ilaçlarını vermeyerek, açıkça yeni katliamlara davetiye çıkarıyor.

Devletin zindanlardaki devrimci tutsaklara karşı sessiz kalmayalım. Onlarla dayanışmayı hep birlikte yükseltelim.

**DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

Tersane İşgaline Vahşi Saldırı

Ücretlerini alamadıkları için DESAN Tersanesini işgal eden 38 işçi gözaltına alındı. Polis 6 Haziran günü sabaha karşı yaptığı operasyonla tersaneden çıkarılan işçiler Tuzla Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler.

10 Haziran günü, polis Desan işçilerine yine saldırdı. Her sabah olduğu gibi, 10 Haziran sabahı da tersaneler girişinde toplanarak Desan Tersanesi'ne doğru yürüyüşe geçen işçilerin tersane yakınlarında önleri polis barikatıyla kesildi. İşçileri tersaneye yaklaştırmayacaklarını söyleyen polis, işçilerin ısrarlı tutumu sonucu çareyi saldırmakta buldu. Bu arada Limter İş Sendikası Genel Başkanı Cem Dinç, başından yaralandı ve hastaneye rapor almaya gidince gözaltına alındı.

Genel Başkan Cem Dinç ve Eğitim Uzmanı Kamber Saygılı, 11 Haziran günü çıkarıldıkları mahkemece "polise mukavemet" ettikleri gerekçesiyle tutuklanarak Kartal Özel Tıp Cezaevine götürüldüler.

Bu tutuklamaların tersane patronlarının direnişi kırmak için düzenledikleri bir komplo olduğunu, bu saldırıların nedeninin işçilerin ısrarlı direnişi olduğunu söyleyen Limter İş, hiçbir saldırının Desan işçilerini ve sendikalarını mücadelelerinden alıkoymayacağını dile getirdi.

Haber-Sen'li TRT Emekçileri Sansür Ve Propagandaya Karşı Eylemde

7 Haziran günü İstanbul Radyoevi önünde bir araya gelen KESK'e bağlı Haber Sen üyeleri, TRT'de giderek artan gerici ve dini içerikliği yayınlara ve program içeriklerine yönelik sansürlere karşı bir basın açıklaması yaptı. Haber Sen'liler, yapacakları basın açıklaması öncesinde TRT İstanbul Bölge Müdürlüğü'nün ses aracının elektriğini kestirdiğini de belirttiler.

Haber Sen yaptığı açıklamada; TRT yöneticilerinin, anayasayı, yasaları ve kendi yönetmeliklerini ihlal ederek halkın, demokratik kitle örgütlerinin, sivil toplum kuruluşların ve tüm muhalif kesimlerin sesine sansür uyguladığı; sansüre karşı anayasayı, yasaları ve yönetmelikleri hatırlatan TRT emekçilerinin ise cezalandırıldığı vurgulandı. TRT çalışanlarının, daha fazla sansüre maruz kalmak, propagandaya alet olmak istemedikleri dile getirildi.

Haber Sen İstanbul Şubesinin yaptığı açıklamada, TRT'nin sansür ve propaganda uygulamalarına örnek olarak verilen birkaç olay şöyle:

- Irak işgalinin yıldönümünde "Öğle Üzeri" adlı programında barış panayırn etkinliklerini konusunu işlemek isteyen yapımcı Yeşim Elibol'un programı bu içerikle yapması engellendi. İsrarlı programında barış konusunu işleyen yapımcı Elibol'a kınama cezası verildi.

- Köy Enstitüleri aynı programın yayın akışından çıkartıldı.

- Uğur Mumcu'nun bir sözü program metinlerinden çizilerek çıkarıldı.

- KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul'un davet edildiği bir televizyon programının çekimi iptal edildi.

- DİSK'e bağlı Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen'in yayına çıkması yöneticilerce engellendi.

- Başka TRT yapımcısının İzmir Bergama'da Yortanlı Barajının altında kalacak olan Alliano Antik Yerleşimi ile ilgili çektiği belgesel yayın günü ve saati belirlenmesine rağmen son dakikada a- kıştan çıkarıldı.

- Başbakan Recep Tayyip Er-

doğan'ın 11 Şubat'ta Mersin'de derdini anlatan bir çiftçiye azarlaması TRT haber bültenlerinde yayınlanmadı. Bu sansür TRT Genel Müdür vekili Ali Güney tarafından "haber değeri taşımadığı için yayımlamadık" diye savunuldu.

- Ankara Radyosu yapımcılarınca hazırlanan Gündem programına hükümeti eleştirdikleri için gazetecilerin konuk olarak çağrılmasına son verildi.

- Başbakanlık'tan yapılan müdahale sonucu Bu Toprağın Sesi programına Dünya Gazetesi Yazarı Ali Ekber Yıldırım'ın telefonla katılması engellendi.

Tuğla İşçileri Greve Çıktı

Diyarbakır'ın Bağınar Beldesi'nde kurulu olan Kisan, Çağdaş, Özdicile 1 ve 2, Bloksan, İnci, Topraksan, Esa Tuğla, GAP Tuğla ve Saran fabrikalarında çalışan yaklaşık 1.000 işçi, asgari ücret seviyesinde olan ücretlerine yüzde 70 zam istediler ve Talepleri karşılanmayınca da greve çıktılar.

Saran Tuğla'da işçiler ve patron arasında sağlanan uzlaşma sonucu grevin ikinci günü %40 zam yapma konusunda bir uzlaşma sağlandı. Diğer işyerlerinde de grevin 3. günü %35 zam konusunda uzlaştılar.

Bayramlarda bile tatil yapmadan haftanın yedi günü çalışan işçilerin günlük çalışma süresi 10 saat. Buna karşılık olarak ise 300 YTL alıyorlar. Ücretleri de düzenli ödenmeyen işçilere dönem dönem ücret yeri ne tuğla verildiği ve hiçbirinin sigortası olmadığı da işçilerin şikayetleri arasında.

Manisa'da 1.000 İşçi Yürüdü

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan İnci Holding'e bağlı Hayes Lemmerz Jant Fabrikası'nda sekiz işçinin işten atılması üzerine, fabrikada çalışan bin işçi bir eylem yaptı. Türk Metal Sendikası'nın örgütlediği fabrika önünde toplanan işçiler, attıkları sloganlarla fabrika yönetimini protesto ettiler. Türk Metal Manisa Şube Başkanı, işten atılan işçiler tekrar işbaşı yapana kadar eylemlerine devam edeceklerini söyledi.

Develi Köylülerinden Belediyeye Baskın

Köylülerinin çöplük yapılmak istenmesine karşı örgütlenerek direnen Manisa Develi köylüleri eylemlerine devam ediyorlar. Manisa Belediye'sini basan 80 kadar köylü kadın, çalı süpürgeleri ile belediyeye girdi. Köylü kadınların belediye çalışanları ve güvenlik görevlileri tarafından engellenmek istemesi üzerine köylüler koridorda oturma eylemi yaptılar. Demokratik haklarını kullanarak Belediye Başkanı ile görüşmek istediklerini belirten işçiler, ancak belediye başkanı yardımcılarını görüşebildiler ve köylülerinin çöp alanı yapılmamasını istediler. Ancak olumsuz

yanıt alan köylüler, köylülerinin çöplük yapılmasına izin vermeyeceklerini söylediler ve temsili olarak ellerindeki süpürgelerle belediye binası ve çevresini süpürdüler.

Yaptıkları açıklamanın ardından köylü kadınlar, geldikleri kamyonla slogan atarak yürürken esnaf tarafından da alkışlarla desteklendiler.

Manisa merkez, Saruhanlı, Koldere, Mütevilli, Halitpaşa ve Alibeyli belediyelerinin Develi Köyü yakınlarında ortaklaşa yapmayı planladıkları çöp toplama ve katı atık bertaraf tesisine karşı çıkan Develi köylüleri, bir süre önce gece yarısı ellerinde meşalelerle köyden

Manisa merkeze yürüyerek eylem yapmışlardı.

Taşeron Belediye İşçisi Ödenmeyen Ücretleri İçin İş Bıraktı

Kırıkkale Belediyesi'nin yaya kaldırımı yapım ihalesini alan Furkan inşaat firmasının 55 işçisi, 45 günden bu yana alamadıkları ücretleri için iş bıraktı. İşçiler, birikmiş ücretlerinin ödenmemesi halinde çalışmayaacaklarını söylediler. İnşaat sahibinden toplam 46 bin ytl alacağı olan, buna karşın sadece 5 bin ytl ücret almca işi durduran işçiler, eylemlerini sürdürmekte kararlı olduklarını dile getirdiler. İşçilerin işi bırakması nedeniyle kepçe, kamyon ve traktörler de çalışmıyor.

BES'ten Yargı Çalışanlarına Eşitlik İçin Çifte Eylem

TBMM'nde Adalet Bakanlığı'nın sunduğu yasa tasarısıyla hakim ve savcılarının maaşlarına %20-40 arası zam yapılması gündeme gelmişti. Buna karşı BES, adli sisteminin yükünü en az hakimler ve savcılar kadar sırtlayan, zor koşullarda çalışan yargı personelinin de maaşlarına aynı oranda zammın yansımaya talebiyle bugün başlayan ve bir dizi eylemle devam edecek olan bir takvim oluşturdu.

14 Haziran'da saat 11.30'da Ankara Adliyesi'nde bir araya gelerek Adalet Bakanlığına yürümek ve burada Bakanlık personeli ve Yargıtay çalışanlarıyla buluşarak bir basın açıklaması yapmak isteyen BES üyeleri, polis barikatıyla karşılaştı.

Adliye emekçileri, çalışma yaşamında en temel ve evrensel taleplerden birisi olan eşit işe eşit ücret taleplerinin polis barikatıyla engellenmesine rağmen hem Ankara Adliyesi önünde hem de önceden belirledikleri gibi Adalet Bakanlığı önünde basın açıklaması yaptı.

Bangladeşli Tekstil İşçileri Kazandı

Bangladeş'te çoğunluğu kadın 2 milyon işçinin çalıştığı giyim sektöründe iki hafta önce çıkan isyan, tekstil patronlarını sonunda dize getirdi. Bir işçinin öldüğü ve sayısız işçinin yaralandığı isyanı işçiler kazandı. 6 milyar dolarlık ihracat gelirleri tehlikeye giren patronlar, işçilerin kendi sendikalarını kurabileceğine dair açıklama yaptılar.

İşçilerin eylemleri, giyim sektörüne 140 milyon dolara mal oluyor. İşçiler, patronların sözüne güvenmeyerek üretimi ancak ücret ödemelerinin yapılması ve sendikal haklara sahip olduklarına dair resmi bir anlaşma yapılmadan başlatmayacaklarını söylüyor.

Patronlar bir yandan işçilere haklarını vereceklerini açıklıyor ama bir yandan da bu tür eylemleri bastırabilmek için hükümet yetkilileri ile birlikte endüstriyel polis gücünün devreye sokulması planları yapıyordu.

Patronlar örgütü BGMEA, hükümet ve işçi temsilcileriyle yaptığı üçlü görüşmenin ardından, "asgari ücretin en fazla üç ay içinde düzenlenmesi ve sendikal hakların genişletilmesi" gibi kararlar öngören prensip anlaşmasını sonunda kabul etti. Çalışma Bakanı'nın yaptığı açıklamaya göre, "işçilere iş mektubu ile kimlik kartları verilmesi, fabrika ile atölyelerdeki sendikal çalışmalara engel olunmaması, bir günlük izin, fazla mesainin 8 saatlik ücretin verilmesinden sonra yapılması, kadın işçilere lohusalık döneminde ücretli izin, asgari ücretin en fazla 3 ay içerisinde, ülkedeki ekonomik durum gözönüne alınarak belirlenmesi, sendikal faaliyet yürüttükleri için işten atılan işçilerin, işlerine geri dönmesi ve tutuklananların serbest bırakılması, eylemlere katılan işçilerin, işlerinin yasalarca garanti altına alınması, lokavt ilan edilen fabrikalarını tekrar açılması ve ülkede sükunetin sağlanması" maddeleri, yapılan bu anlaşmayla kabul edildi ve asgari ücret konusu dışında, taahhüt edilen maddelerin, en fazla 1 ay içinde hayata geçirileceğini açıkladı. İşçi temsilcileri ise, 930 Taka olan asgari ücretin 2500 Taka'ya yükseltileceğini ifade etti. Tezkere, BGMEA'nın yanı sıra, bir diğer patron örgütü BKMEA ve 10'u aşkın sendika tarafından da imzalandı. Bu anlaşma, Bangladeşli işçilerin önemli bir kazanımı oldu.

Brezilya'da Topraksızlar Parlamentoyu Bastı

Brezilya'da tarım reformu yapılmasını isteyen 300 kadar topraksız köylü parlamentoyu bastı.

Parlamentonun güvenlik biriminden yapılan açıklamaya göre topraksızların parlamentoya girdiği, 6 Haziran gecesi, çıkan arbedede 23 güvenlik görevlisinin yaralandı; eylemciler taş ve sopalarla binanın camlarını kırıp parlamentoya girerek ana salon kapılarına kadar geldiler ve

bu sırada milletvekilleri salon içinde kaldı. Parlamento başkanı eylemcilerin derhal tutuklanması talimatını verdi ve parlamento işgal altında iken Topraksızlar'la görüşmeyeceğini bildirdi. Brezilya Devlet Başkanı Lula da Silva ise eylemi kınadığını söyledi.

Topraksızların Kurtuluşu Hareketi (MLST) lideri eylemcilerin niyetinin parlamentodaki yetkililere barışçı biçimde bir mektup ilemek olduğunu, ancak güvenlik güçlerinin tavrına tepki gösterdiklerini söyledi ve bu barışçı bir harekete polis saldırınca kendilerinin de saldırmak zorunda kaldıklarını söyledi. Topraksızlar, hükümetten tarım reformuna uymalarını, tarım için ayrılan 4 milyar dolardan fazla paranın serbest bırakılmasını ve köylülerin borçlarını yeniden müzakere etmesini isteklerini söylüyorlar

Yunanistan'da Öğrenci Eylemleri Sarsıyor

Yunanistan'da öğrenciler ve öğretim görevlileri, özel üniversite kurulmasına olanak veren ve öğrenim sürelerini sınırlayan eğitim sistemindeki reformlarla ilgili yapılacak olan anayasa değişikliğine karşı çıkıyor ve protesto ediyor. Atina'da 1991'den bu yana en en kitlesel öğrenci eylemleri gerçekleşiyor. 7 Haziran günü Atina'da 25 bin öğrenci sokak gösterisi yaparken diğer kentlerde de çeşitli eylemler yapıldı.

Atina'da yapılan eylemde polisler öğrenciler arasında sert çatışmalar yaşandı; polisler öğrencilere onlarca gaz bombası atarak coplarla saldırdı, 40'dan fazla öğrenci gözaltına alındı. Eylemler nedeniyle Atina'nın trafiği saatlerce felç oldu. Öğrencilerin özel üniversitelerle müşteri olarak diploma satın almayı reddettikleri için yaptıkları eyleme Mücadeleci İşçiler Cephesi (PAME) ve ona bağlı sendikalarındaki işçiler de destek verdiler.

Yunanistan'da 350'den fazla üniversite bölümü öğrenci işgali altında ve üniversite profesörleri de süresiz grevde.

Türkmenistan'da Ödenmeyen Ücretler Grevle Sonuçlandı

Türkmenistan'ın Lebap bölgesinin baş şehri olan Türkmenabad'da bulunan çok sayıda yün, pamuk ve ipek fabrikası işçileri, aylardır ücretlerini alamadıkları gerekçesiyle greve çıktı.

Sağlıksız ve güvensiz koşullarda haftada 6 gün çalışmaya zorlanan işçilerin aylık ücretleri 100 doları geçmiyor ve fazla mesaiye ek bir ücret ödenmiyordu.

Gazdan sonra ülkenin ikinci önemli imalat ürünü olan yün, ülkede üretilen diğer son ürünlerin imalatını destekliyor. Bu nedenle, Türkmenistan'da yapılan bu grev, ülke ekonomisi açısından oldukça önemli Grevin ilk ve en büyük etkilerinden biri, tekstilden sorumlu bakanın görevden alınması oldu.

1 Milyon Şili'li Eylemde

Eğitim sisteminde reform isteyen liselilerin yaptığı 5 Haziran'daki eyleme çoğu lise ve üniversite öğrencisi olan 1 milyon kişi katıldı. Eyleme, öğrenci örgütlerinin yanı sıra 100 kadar toplumsal hareket de destek verdi.

Şili'de öğrencilerin yaptığı bu devasa eylemde eylem organizatörü ACEP, eylem salon etkinliğiyle devam edip sokaklardan çekildikten sonra kitle polislin saldırısına uğradı. 24 polis ve 5 gazetecinin yaralandığı eylemde 260 eylemci de gözaltına alındı.

Şili'nin yeni cumhurbaşkanı Michelle Bachelet, ilgili reform taslağını 7 Haziran günü meclis gündemine getirecek.

Meksika'da 3.000 Polis Grev Halindeki Öğretmenlere Saldırdı

Oaxaca-Meksika: Oaxaca şehrinde polis, 22 Mayıs gününden bu yana grevde olan 70 bin öğretmene saldırdı. 14 Haziran günü öğretmenlerin grev çadırları üzerinde uçan bir polis helikopteri gaz bombaları fırlattı ve ardından 3 bin polis, binlerce öğretmenin üzerine saldırarak grev meydanındaki herşeyi tahrip etti. Yaklaşık 6 saat süren saldırı sırasında biri çocuk 4 kişi katledildi ve 20 kişi ağır yaralandı.

Polislerin geri çekilmelerinin ardından öğretmenler geliş yollarına 30'dan fazla barikat kurdu. Polislin bu saldırısını protesto eden halk, öğretmenlere destek vermek için grevin yapıldığı Zocalo Meydanı'na gittiler.

15- 16 Haziran Ruhuyla Geleceği Yaratmaya

15-16 Haziran 1970 tarihindeki büyük işçi direnişinin üzerinden 36 yıl geçti. Sınıf hareketi tarihine en önemli işçi eylemi olarak geçen ve hala hafızalardan silinmeyen 15-16 Haziran işçi eylemi, faşist karşı-devrimin topyekün saldırıya geçtiği, ekonomik ve sosyal hakların elden alındığı koşullarda patlak verdi. 15-16 Haziran 1970’de, İstanbul ve Kocaeli sanayi işçileri, Türkiye işçi sınıfı hareketinin en parlak örneklerinden birini verdiler. 150 bin işçi, iki gün boyunca asker ve polisle çatıştı. Askeri barikatları ve tankları aşır geçtiler. Çatışmalar bittiğinde üç işçi ve bir polis öldü, taraflar çok sayıda yaralı verdiler.

İşçi birlikleri, kararlı bir şekilde kent merkezine doğru barikatları yaparak ilerledikçe asker ve polis barikatlarının bir işe yaradığını gören ve daha büyük gösterileri engellemek isteyen siyasi iktidar, Galata Köprüsü’nü açarak doğal engelle işçileri durdurmaya çalışmıştı.

İki gün boyunca devam eden eylemlerin, proletarya ordusunun değişik birliklerini barikalarda bütünleşmesi sonucu oluşan fiili durum, başta hükümet olmak üzere düzenin kurumlarını sarsıtı, düzenin çeşitli kurumları hakkında beslenen umutları telafi edilmemesi bir şekilde kırdı ve öncü bir partinin olması durumunda böyle bir eylemle proletaryanın neler yapabileceğini gösteren somut bir olay gerçekleştirdi. Onbinlerce işçiyi, öğrenmenin en iyi yoluyla pratikte eğitti.

15-16 Haziran 1970 işçi eylemleri, burjuva iktidarın, işçi hareketinin gelişmesini durdurmak ve önemli sıçramalar göstererek Türk-İş’e ciddi bir rakip durumunu gelmiş bulunan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu’nu (DİSK) kapatmak için yürürlüğe koymak istediği yasal düzenlemelere karşı DİSK yönetimi tarafından, işyeri birimlerinde oluşturulan komiteler çerçevesinde çalışmak suretiyle hazırlanmış bir eylem olmakla birlikte öngörülenin ötesine geçmişti. İşçi hareketinin, burjuva düzeni temelinden sarsan bir karaktere bürünmesi burjuvaziye oldukça korkutmuştu. DİSK yönetimi ise, Genel Başkan Kemal Türker tarafından radyolarda okunan bir mesajla işçilerin direnişe son verip, bir an önce evlerine ve işlerinin başına dönmeleri için tavsiyelerde bulunarak eylemin sonlandırılması için elinden geleni yapıyordu. Bu tutumuyla DİSK yönetimi, burjuvaziyle devrimci bir tarzda karşılaşıya gelirse, işçilerin yanında olmayacağını açık bir dille belirtiyordu. Bir ordu halini almış işçilere sendikaların komuta edemeyeceği açığa çıkıyor ve işçiler önder bir proletarya partisi eksikliğinin yarattığı sonuçla evlerine ve işyerlerine çekiliyorlardı. İki sarsıcı gün sonunda geri çekilen sadece işçiler değildi. Burjuva iktidarın hükümet sözcüleri, şimdiye kadar tanık olmadıkları bu eylem karşısında korku ve tedirginlikle sıkıyönetim ilan ettiklerini açıklarken, hazırladıkları yasal tasarıları da geri çektiklerini belirtiyorlardı.

36 yıl önce yüzbinlerce işçinin ayağa kalktığı 15-16 Haziran büyük işçi eylemleri, işçi sınıfı ve onun dünya görüşünü taşıyan komünistler için büyük bir ders olmayı sürdürmesinin yanı sıra, 15-16 Haziran 1970’teki bu eylemler, devriminin sınıfsal dinamiklerinin değerlendirilmesi açısından önemli veriler sunmuştur. Çıkarılan sonuçlardan birisi, işçilere önderlik yapacak bir Leninist Partinin nasıl yaratılabileceğidir. Bugün Leninist Parti, bu sorunu ideolojik, politik ve örgütsel olarak çözmüştür.

İşçi sınıfının bu tür provalara ihtiyacı olacaktır ve 15-16 Ha-

ziran, Türkiye işçi sınıfının içinde bulunduğu devrim sürecinin dersler alınarak geliştirilmesi gereken bir ayaklanma ve devrim provası olarak algılanmalıdır. Sınıf geleceğini yaratırken, başka yollardan değil devrimci zor yollarını kullanarak, esas olarak bu tür eylemlerden öğrenir, dönüşür ve dönüştürmeye yönelir. Devrimci olmayı nesnel sınıfsal konumunda barındıran işçi sınıfı, ancak yığınsal eylemlerin verebileceği imkanlarla fiilen devrimci bir sınıf olur.

Bu, sadece ekonomik bilinçle değil, ideolojik ve politik bilinçle yoğrulmuş olarak oluşur ve hedefe ulaşmayı sağlar. 15-16 Haziran direnişinden öğrenilmesi gereken temel şey, burjuvaziye karşı iktidar savaşımında sendikal savaşımın yetmeyeceği, leninist bir proletarya partisinin önderliğinde politik savaşımın örülmesi gerektiğidir.

15-16 Haziran 1970 yılındaki proletaryanın bu eylemi, 1971’de ordunun yeni bir darbesini gündeme getirecekti. 1971 Askeri Faşist Darbesi işçi haklarını tırpanladı; reel ücretlerde belli bir düşüş yaşandı, kırsal kesime verilen sübvansiyonlar azaltıldı, düzenli burjuvazinin istekleri doğrultusunda devlet yapısında düzenlemeler yapıldı. Fakat tüm bunlara karşı 1971 askeri faşist darbesi, sermayenin derinleşen bunalımına uzun vadede bir çözüm üretmedi. Yalnızca kısa süreli bir erteleme gerçekleşmiş oldu. 1974’te toplumsal muhalefet yeniden canlanacak, işçi sınıfı mücadele alanlarına çıkacak ve 77’de kriz yeniden kapıyı çalacaktı. Bugün bu krizler, daha kısa aralıklarla süregelenlik kazanmıştır.

Bugün, Kamu Personel Reform Yasası, Genel Sağlık Sigortası Yasaları ile bu topraklarda 1970’li yılları aratacak şekilde yaşam koşulları ağırlaşmış durumdadır. Buna karşılık Türkiye’nin birçok yerinde grevler ve eylemler sürdürülmektedir. Sendikaların bu yasalara ve saldırılara karşı dişe dokunur yaptıkları bir şey yoktur. Gerek DİSK, gerek Türk-İş yöneticilerinin son dönemlerde yaptıkları açıklamalar, hangi tarafa hizmet ettiklerini açıkça sergilemektedir. KESK gibi emekçi sendikaların, eylemliklerini sıradanlaştırması ve üyelerinin Kızılay’a yönelik eylemlerinde militan tavır sergileyerek sendika yönetimini zorlamaları, buna karşılık sendikaların devletin gösterdiği kurallar çerçevesinde eylemler yapması ve gerekse irade sergileyememesi, bugün bu sendikaların sönmüldüğünü göstermektedir. Ancak yaşanan bütün bu eylemlerleri bütünsel olarak değerlendirdiğimizde, muazzam bir eylemlilik olarak görünmektedir. Sorun, kitleleri örgütlü olarak eylemlige dönüştürme sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Artık Türk ve Kürt proletaryasının “Mücadele Birliğini” örmek için hep birlikte mücadele etmenin gerektiği bir sürece girmiş bulunmaktayız. Bu nedenle yeni 15-16 Haziranları daha iyi örgütlemek ve hedefe ulaşmak için leninist bir partinin önderliği ile mücadele saflarında yer almak için bütün gücümüzle çalışmalıyız.

Eskişehir’den Leninist Bir Emekçi

Ayışığında 15-16 Haziran Söyleşisi: "15-16 HAZİRAN RUHUyla YENİ AYAKLANMALARA"

Devrimci İşçi Komiteleri'nin 15-16 Haziran'a ilişkin hazırladığı söyleşi, 18 Haziran günü Taksim Ayışığı'nda yapıldı. Genç işçilerin ağırlıkta olduğu söyleşide 15-16 Haziran büyük işçi ayaklanması değişik yönleriyle ele alındı.

Bugüne kadar sınıf mücadelesi içinde ölümsüzleşen tüm proleterler ve devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşunun ardından DİK'li bir işçi olan Yılmaz yoldaşımız bir konuşma yaptı. 15-16 Haziran'a geliş sürecini özetleyen Yılmaz Ekşi, 15-16 Haziran günlerinde yaşananları anlattı. Ve 15-16 Haziran'dan çıkarılması gereken dersler üzerinde durdu.

15-16 Haziran öncesinde de irili ufaklı işçi eylemlerinin olduğunu, bunlardan en önemlisinin 1962 yılında yaşanan Kavel Direnişi olduğunu belirten yoldaşımız, işçilerin bu tarihte greve çıktıklarını ve kendilerini kaynak makineleriyle fabrikaya kapatmalarını ve fabrikayı işgal ettiklerini söyledi. 15-16 Haziran 1970'de ise sayıları 150 bini bulan işçilerin İstanbul'un dört bir yakasından Taksim'e yürüdüğünü, devletin Taksim'de biriken işçilerle Eminönü'nde biriken işçileri birleştirmemek için Galata Köprüsü'nü açtığını, vapur seferlerini iptal ettirdiğini ve ancak bu şekilde ayaklanmanın büyümesini engelleyebildiğini ama buna rağmen işçilerin bir çok yerde çatışmalara girdiğini, bunun büyük bir ayaklanma olduğunu söyledi. Ancak burjuva sendikacıların işçi sınıfını durdurabildiğini, işçi sınıfının komünist partisi olsaydı sonucun böyle olmayacağını altını çizdi.

Yılmaz yoldaştan sonra DİK'ten Ercan yoldaş geldi kürsüye o da 15-16 Haziran'dan çıkarılması gereken dersler üzerinde durdu. İşçilerin komite ve konseylerde örgütlenmesi gerektiğini söyledi. Komite ve konseylerin nasıl olması, nasıl örgütlenmesi gerektiğini anlattı. 15-16 Haziran'da Kemal Türkler'in işçi sınıfı ve emekçileri eylemden vazgeçirmek için yaptığı konuşmayı aktardı. "Aranızda şerefli Türk ordusuna taş atan provakatörler var"

diyerek işçi sınıfı ve emekçileri işlerine geri dönmeye ikna ettiğini belirten Ercan yoldaşımız, işçi sınıfı ve emekçilere önderlik edecek devrimci bir parti olmadığı için işçilerin işyerlerine geri döndüğünü, 15-16 Haziran eyleminde üç işçinin katledildiğini söyledi. Kendisine yöneltilen sorulara da cevap verdikten sonra kürsüden indi.

İşçi olmayan diğer yoldaşlarımızın konuşmalarından sonra Yılmaz yoldaşımız, genç işçi yoldaşların söz alması için bir müddet bekledikten sonra tekrar kürsüye geldi ve tarihimizi nasıl ele almak gerektiği üzerinde durdu. Komünist hareketin üzerinde yükseldiği tarihi yok saymadığının ama TKP ve TİP'in tarihinin bizim tarihimiz sayılmayacağını vurguladı. Dolayısıyla o tarihte varolan bu partilerin reformist olduklarını ve sınıf hareketini doğru yöne kanalize edemediklerini belirtti. DİSK'in o yıllarda devrimci olduğunu, özellikle 12 Eylül dönemi ve sonrasında bu özelliğini yitirdiğini vurguladı.

Daha sonra özellikle genç işçilere hitap eden Yılmaz yoldaşımız, DİK'in örgütlenmesinden, genç işçi yoldaşlara bu konuda çok iş düştüğünden bahsetti. Aramızda bulunan Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel yoldaşımızın annesinden bahsederek, acılarımıza son verecek olanın da devrim olduğunu bunun için herkesin çok çalışması gerektiğini belirtti. Genç işçilerin sorularını da cevaplayan yoldaşımız, onlara kendilerinin bu kavgayı vermeleri gerektiğini hatırlatan bir kadın işçi yoldaşı örnek gösterdi.

Söyleşi 15-16 Haziran'ın unutturulmak istenen önemi üzerine vurgu yapılan konuşmalarla sonra erdi.

YAŞASIN BÜYÜK 15-16 HAZİRAN AYAKLANMASI

15-16 HAZİRAN RUHUyla YENİ AYAKLANMALAR YARATALIM

EKM'de Nazım Hikmet Anması

Komünist şair Nazım Hikmet, 3 Haziran 1963'de öldüğünde, yaşamını ve ürünlerini tüm insanlığa bırakmıştı. O nun yazıları, şiirleri tüm insanlık ailesi için sömürsüz bir dünya düşü ve umuduyla doluydu. Almanya'da da bilinen bir şair olan Nazım Hikmet'i, 4 Haziran Pazar günü yaptığımız bir etkinlikle anarken, O'nun bu yönlerine dikkat çektik.

Saygı duruşuyla başlayan anma, EKM Tiyatro Topluluğu tarafından şairimizin şiirlerinin okunmasıyla devam etti. Şair'in yaşamını, içinde bulunduğu tarihi koşulları ve mücadeleciliğini anlatan metinlerin okunmasının ardından, sahneyi müzisyen bir dostumuz aldı. Nazım'ın şiirleri, müzik eşliğinde ve şarkılara dönüştürerek EKM'yi doldurdu.

Etkinlikteki tüm şiirlerin ve anlatıların Almanca olarak tekrarı; etkinliğin Almanca ve Türkçe yapılması katılımcı Almanyalı dostlarımızı oldukça memnun etti.

**KOMÜNİST ŞAİR NAZIM HİKMET
KAVGAMIZDA YAŞIYOR!!!**

Almanya'dan EKM Emekçileri

15-16 HAZİRAN AFİŞLERİNE GÖZALTI

15 Haziran günü Aksaray-Unkapanı civarında "15-16 Haziran Ruhuyla Uyan, Onurun, Özgürlüğün Ve Geleceğin İçin Komite ve Konseylerde Örgütlen, Kavgaya Katıl, Devrimci İşçi Komiteleri" yazılı afişleri yapan okurlarımız gözaltına alındı.

Öğle saatlerinde Haşim İşcan Geçidi'nde afiş yapan okurlarımıza müdahale eden terörlü Mücadele Şubesi polisleri, afişlere izinsiz olduğu

gereğesiyle el koyarak iki okurumuzu gözaltına aldı. Gözaltına alınan Cihan Öztürk akşam saatlerinde serbest bırakılırken, Behlül Ocak araması olduğu gereğesiyle gece Beyazıt Polis Karakolu'nda tutuldu. Behlül Ocak, ertesi sabah çıkarıldığı Üsküdar Adliyesinde savcılık tarafından serbest bırakıldı.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

17'LER ANILDI

17 Haziran 2005'te Dersim Mercan Vadesi'nde katledilen MKP'nin 17 önder kadrosu ve savaşıcı Okmeydanı Fatma Girik Parkı'nda yapılan bir etkinlikle anıldı.

Demokratik Haklar Platformu'nun düzelediği etkinlik, Mercanda katledilen 17'ler şahsında tüm devrim savaşıcıları adına saygı duruşu ile saat 17:30'da başladı. Etkinlik boyunca çeşitli şiir ve müzik grupları sahne alırken 17'leri anlatan bir slayt gösterimi de yapıldı. Devrimci dayanışmanın yüksek ol-

duğu etkinlik programı boyunca sık sık birçok siyasi yapının gönderdiği mesajlar okundu ve kurum yetkilileri konuşma yaptı. Mücadele Birli-

ği Platformu da bir mesaj gönderdi. Gönderilen mesajda; "Devlet, 2005 17 Haziran'ında 17 MKP yönetici ve savaşıcıyı katlederek, sınıf mücadelesinin gelişimini engellemeye, kendi yıkılışını geciktirmeye çalıştı; ama burjuvazinin unuttuğu bir şey var: bugüne kadar hiçbir fiziki imha devrimin gelişimini engelleyemedi, bundan sonra da engelleyemeyecek.

17'ler şahsında ölümsüzleşen tüm devrim savaşıcıları saygıyla anıyor anılarına bağlı kalacağımızı, onların uğruna mücadele ettikleri devrimi mutlaka zafere ulaştıracağımızı bir kez daha haykırıyoruz." denildi.

Düzenlenen etkinlik müzik gruplarının sahne almasından sonra sona erdi. □

“Aysun Kelimelerle Nasıl Anlatılır Bilmiyorum”

Yoldaşımız Aysun Bozdoğan'ın ölümsüzleşmesinin yıl dönümünde onu tanıyan bir devrimci işçi ile kısa bir röportaj yaptık ve sizlerle paylaşmak istedik;

Y.E.Mücadele Birliği: Aysun'u bize biraz anlatır mısınız?

Devrimci İşçi: Aysun ile 93-94 yıllarında tanıştım. Aysun'u ilk konuşmacı olarak katıldığı İki-telli Ekin Sanat Merkezi'nin düzenlediği bir panelde görmüş-tüm ve daha sonra da tanıştım. Onunla anmalara eylemlere giderdim. Metin Gök-tepe'nin, Yaşar Bulut'un anmaları bunlardan bir kaçı idi. Kişiler ile ilişkileri çok iyi idi. Hiç tanımadığı ailelerle hemen tanışır ilişkiye geçer onlardan

biri olup çıkıverirdi. Bize geldiği zaman o bize ev sahipliği yapardı. Çalışmalardan gelince hemen geçer mutfağa, bize ve kendine yemek hazırlardı. O bizden biri idi. 98-99 gibi

tutuklandığını öğrendim. Bir devrimci işçi olarak bu sistem içerisinde tutuklanmayı çok doğal görüyorum. Ölüm Orucu eylemine onun girmesini, onu yakından tanıdığım için duygusal olarak istemedim. Ama sıra neferleri bir bir yürümeliydi. Ölümsüzleştiğini duyduğum zaman inanmadım, şakadır dedim, şok oldum, çok üzüldüm.

Y.E.Mücadele Birliği: Aysun'u bize bir kaç kelime ile anlatır mısınız?

Devrimci İşçi: Üretken, her yönden mütevazı, çalışkan, alçak gönüllü, tepeden bakmayan, karşısındakinin fikrine saygı duyan, seninle uzun uzun tartışan her alanda çalışma yapabilen çalışkan bir insandı. Ne bileyim o kelimelerle nasıl anlatılır bilmiyorum.

Y.E.Mücadele Birliği: Son olarak şu süreçte Ölüm Orucu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Devrimci İşçi: Şu an devrimci tutsaklar 8 metrekare hücrede en büyük eylemi yapıyorlar. Zaten F Tipinde bedeninde başka silahı var mı

ki? Dışarıda Ölüm Orucu eylemine karşıyım. Çünkü bir kadro dışarıda çok şeyler yapabilir. Bu benim görüşüm. TMY çıktı şu sıralar, onu kabul etmek mümkün değil. Çürümüş sistem, bu yasalar ile bitmek üzere olan ömrünü uzatmaya çalışıyor. Ama bu devran böyle sürüp gitmez. Ölüm Orucu eylemi ile ilgili halkı bilinçlendirmek gerekiyor. Kamuyu oluşturmak lazım bu süreçte. Her türlü eylem ve propaganda yöntemlerini kullanmak lazım.

Y.E.Mücadele Birliği: Bizimle röportaj yaptığınız için teşekkür ederiz.

Devrimci İşçi: İyi çalışmalar sağolun.

TAYAD'lılara Polis Saldırısı

F Tipi zindanlarda uygulanan tecridi ve insanlık dışı uygulamaların kaldırılması için Abdi İpekçi Parkı'nda açlık grevi ve oturma eyleminin 1.000. günü için Ankara'da bulunan TAYAD'lılar, 12 Haziran günü meclise yürüyerek taleplerini iletme istedikler. AKP Milletvekili Ersönmez Yarbay ve CHP Milletvekili Atilla KART ile görüşmek için randevuları olan TAYAD'lılar, saat 15.00 civarında polislin coplu ve gaz bombalı saldırı-

sıyla karşı karşıya kaldılar. Bu saldırıda, 15 kişi ağır bir şekilde yaralandı.

Bu saldırılar TAYAD'lı aileleri yıldıramadı. TAYAD'lı aileler, 13 Haziran günü yeniden meclise yürümek istediklerinde Abdi İpekçi Parkının etrafı çevik kuvvet polisleri ve panzerler tarafından ablukaya alındı ve dışarı çıkışlarına izin verilmedi.

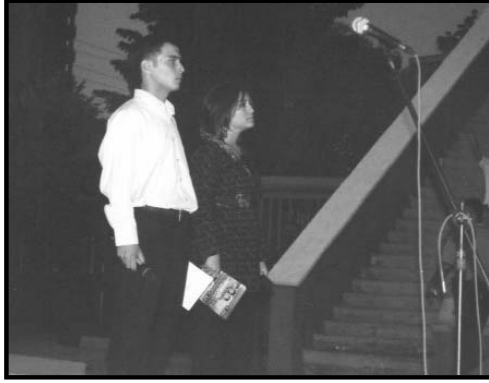
TAYAD'ın Abdi İpekçi Parkı'ndaki eylemi sürüyor...

Merhaba Onurun, Cesaretin, Fedanın Simgesi Olan Denizler'in Yoldaşları

Halkın Denizi Denizleşen Halkla, Antep'in işçi ve emekçileriyle buluştu. 4 Haziran'da Antep Anfi Tiyatro'da gerçekleştirdiğimiz etkinlik için bir ay öncesinden, 1 Mayıs'ta Kızıl Meydan'da olmanın ve 6 Mayıs'ta Ankara'da Denizlerle buluşmuş olmanın heyecanıyla asıldık küreklere.

Etkinliğimizin haberini afişlerle, broşürlerle, standlarla, canlı radyo yayınlarıyla duyurduk Antep Halkı'na. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşların bir kez daha anılacağı etkinliğimiz, 4 Haziran akşamı saat 19:30'da ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı. İlk olarak bir Ayışığı emekçisi geldi sahneye. Konuşmasında *"Bugün bu üç yiğidi, üç fidanı ağlayarak, ağtırla değil, öfkemizi bileyerek, zılgıtlarla anacağız. Onları üretimlerimizle, mücadelemizle, baş eğmezliğimizle yaşatacağız"* dedi.

Arkasından dünden bugüne umudun aynası olmuş Antep Genç Emekçiler Birliği (GEB-DER) temsilcisi sahneyi devralarak *"Denizlerden devraldığı devrim bayrağını darağaçlarına kadar taşıyan üç komünist işçi, 13 Mart savaşçıları da baş eğmezliğin birer simgesi oldular. Bu bayrağı gençlik devraldı ve onlar gibi devrimin simgesi olacaklar."* dedi.

Halen Kandıra F Tipi zindanında tutsak olan Ergül Çiçekler'in 19 Aralık katliamını anlattığı "Dört Ateşten Gün, Dört Ölümünden Gece" adlı şiiri, Ayışığı şiir ve tiyatro grubu tarafından canlı mizansenlerle aktarıldı. Oyunda orak ve çekiç havaya kalktığında seyirciler ayakta ve büyük bir coşkuyla alkışlıyorlardı. Ve sloganlarla belirttiler öfkelerini. "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar"

Ayışığı Sanat Merkezi Müzik Grubu Denize Ezgi sahne aldı. Söylediği parçalar salonda bulunan halk tarafından alkışlar ve halaylarla karşılık buldu. Denize Ezgi ayrıca, 3 Haziran 1963'te ölümsüzleşen devrimci şair Nazım Hikmet'in bestelenmiş şarkılarını söyleyerek ve Vatan Haini adlı şiirini okuyarak ünlü şairi bir kez daha yaşattı. Etkinlik sonunda gelen tebrikler, Denize Ezgi'nin doğru yolda olduğunun en belirgin göstergesi oldu.

Konuk sanatçı dostumuz Ferhat Tunç sahneyi aldığı anda halkın yoğun ilgi ve sevgisiyle karşılaştı.

Söylediği parçalara yoğun şekilde eşlik edilmesi ve halaylarla seyircilerin coşması sanatçıyı da etkiledi ve *"Böyle bir günde bulunmak, Denizler'i anmak ve Antep'te olmaktan büyük bir mutluluk duyuyorum"* dedi. Sanatçı konuşmasına şöyle devam etti: *"Ölüm Orucu yıllardır F Tiplerinde sürüyor. Direngenliğin simgesi olan Ölüm Orucu savaşçıların saygı ile selamlıyor ve bu direncin önünde eğiliyorum. Bir avukat olan Behiç Aşçı'nın da bu eyleme girmesi Ölüm Orucunu önemli kılıyor"* dedi.

1.000 kişinin üzerindeki katılımıyla Denizleşen bir halkla birlikte Denizleri, Denizler'in yoldaşlarının anması böyle bir etkinlikle bir kez daha Antep'te gerçekleşti. Etkinlik alanından ayrılanların tepkileri ise Deniz'in, Yusuf'un ve Hüseyin'in emekçi halklar tarafından hiçbir zaman unutulmayacağını gösteriyordu.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi